

Vương Phi Thụy Vi

Contents

Vương Phi Thụy Vi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	8
5. Chương 5	8
6. Chương 6	13
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	21
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	32
15. Chương 15	36
16. Chương 16 [end]	39

Vương Phi Thụy Vi

Giới thiệu

Nàng từ nhỏ sống lặng lẽ cùng thân mẫu, tâm tĩnh như nước, lòng không chút vương bụi trần...Nàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-phi-thuy-vi>

1. Chương 1

Chương 1: Khởi đầu

Bước chân vào Vương phủ, nàng mang tâm trạng của người đi xa mãi mãi không thể trở về... Được người ta ngưỡng mộ là hôn sự trong mơ, Vương gia Vương Kinh Phong cùng thiên kim tiểu thư của thừa tướng Lăng Thần – Lăng Thụy Vi, xứng đôi vừa lứa, được Hoàng thượng ban hôn. Hôn lễ tráng lệ xa hoa lớn nhất kinh thành, đèn hoa giăng khắp lối trong thành, tiệc mừng rượu quý chảy thành sông, còn có đích thân Hoàng thượng và hoàng Thái hậu chủ trì hôn sự... Thật là một dịp náo nhiệt hiếm có trong nhân gian... Nữ nhi khắp chốn thâm ghen tỵ trong lòng, không biết vị cô nương ấy có cái gì đặc biệt mà lại có được phúc phần lớn như vậy?

Hôn lễ kéo dài 3 đêm, quà cáp chất thành đống ngoài sân phủ. Không khí vô cùng náo nhiệt...

Sau ba đêm hôn lễ rực rỡ, nàng chính thức trở thành Vương phi của Vương phủ, chỉ có điều ngay cả mặt mũi phu quân quả thật nàng chưa được thấy, lại bị đưa vào Tuyết Các – người trong Vương phủ đều biết Tuyết Các ấy chính là biệt viện, nhiều năm hoang vắng ảm đạm thê lương. Năm xưa chính là thứ phi của lão Vương gia bị giam lỏng ở đây sinh bệnh mà chết... từ đó bỏ hoang... Vậy mà... nàng – một thân tôn quý cùng diễm lệ lại phải lưu lại nơi này làm nhà...

Trong gian phòng đồ nát, rêu phong, bụi bẩn, nàng thân y phục đỏ rực ngồi ở mép giường im lặng tĩnh mịch cùng thê lương. Nha hoàn theo hầu cùng nàng xuất giá chính là tiểu nha đầu từ nhỏ đã theo hầu nàng – Tiểu Mai Nhi, bên cạnh có thêm một nha hoàn của Vương phủ là do nàng bóc thăm mà trúng theo hầu Vương phi – Tiểu Nhã.

Trời đã về khuya, không gian thật im ắng, nghe được cả tiếng than thầm ai oán của nha đầu vương phi. Tưởng chừng như thời gian cứ dừng lại một chỗ thì một tiếng nói trong trẻo vang lên khiến người nghe cảm thấy rất ấm áp.

“Mai Nhi, giờ là giờ nào rồi?”

“Tiểu thư, trời đã khuya lắm rồi...” Mai Nhi nhỏ giọng thương cảm.

“Em cho vị cô nương này trở về nghỉ ngơi đi.”

Nhã Nhi có chút cuống quýt.

“Thưa Vương phi, nô tỳ không dám, nô tỳ còn phải hầu hạ Vương phi.”

“Không sao, em lui đi.”

“Nhưng mà...”

“Vương phi nói vị tỷ tỷ này hãy lui xuống nghỉ ngơi đi, bây giờ một mình ta hầu Vương phi là được rồi.” Mai Nhi nhẹ nhàng đẩy nàng ta ra cửa.

Có chút ngập ngừng, rốt cuộc Nhã Nhi cúi đầu nói khẽ:

“Đa tạ Vương phi...” Rồi cất bước đi ra.

Tiếng bước chân gấp rút vang xa, nàng lặng lẽ gờ tay chậm rãi gỡ khăn trùm đầu tân nương. Ánh nến chiếu lên khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, đôi mày cong vút, sóng mũi thật cao thanh tú, đôi môi đỏ hồng nhỏ nhắn, làn da trắng mịn màng... đôi mắt to tròn trong trẻo tĩnh lặng như nước hồ sâu thăm thẳm...

Đó chính là mỹ nhân của Kinh Quốc, tài sắc vẹn toàn – một giai nhân ngàn năm hiếm có, cả người toát ra khí chất cao quý vô song.

“Mai Nhi, giúp ta thay xiêm y, nghỉ ngơi thôi.”

“Vâng, tiểu thư.”

Chương 2: Lưu biệt viện

Đêm động phòng hoa chúc, nàng cô đơn một mình trong gian phòng đồ nát, còn phu quân của nàng không thêm để mắt tới nàng dù chỉ một cái liếc mắt. Vì sao? Vì sao mới trở thành Vương phi liền bị đưa vào biệt viện, nàng cũng không thắc mắc chỉ là có chút đau lòng.

Trong Trà Hương viện, một thân ảnh cực tuấn mỹ, ngũ quan tuyệt đẹp, mắt phượng đẹp dài, mũi thực thẳng thực cao, khuôn mặt như tạc tượng tuyệt mỹ, môi hơi mỏng, lúc cười chỉ là khoe miệng hơi cong đầy tà mị, đôi mắt sắc lạnh sâu không thấy đáy, chỉ cần nhìn qua một lần là ngàn năm không quên. Đó chính là Vương gia Vương Kinh Phong, không những anh tuấn bất phàm khí chất cao quý, còn là một bậc anh tài văn võ vô song.

Hắn lười biếng nằm nghiêng, một thân áo tím, dáng vẻ mê người, cũng là một bậc mỹ nhân khiến người ta động lòng, ngón tay thon dài cầm chén rượu nhắm nhấp an nhàn.

“Vương, hôm nay là đêm động phòng sao người lại đến đây?” Người con gái tay rót rượu giọng nói mềm mỏng dịu dàng cực hạn.

“Không thích sao?” Tiếng nói Kinh Phong trầm ấm vang vang, có chút giễu cợt.

“Thiếp thân không có ý đó, chỉ là ủy khuất uội muội rồi.” Cô gái e thẹn nhưng cực kỳ vui vẻ hài lòng.

“Hừ, đừng nhắc đến nàng ta nữa!” Giọng nói hơi cứng lại có chút bức bối.

Cô gái kia liền im lặng, ánh mắt lóe lên tia sáng.

“Vương, hôm nay uống nhiều rồi...” Nữ tử cười sắc nước khuynh thành, tay với ra đoạt lấy chén rượu ngọc trong tay Vương gia, cả người dựa vào người Vương gia.

Kinh Phong nhàn nhạt cười, tay ôm lấy mỹ nhân, tà mị nói khẽ.

“Vậy thì ta mau đi ngủ thôi, Vương phi.”

Hắn ôm nàng vào lòng, thỏ tắt đèn, một mảnh đêm đen kịt bao trùm vạn vật, thật khiến người ta không lạnh mà run rẩy...

Trong đêm động phòng, phu quân của nàng ở chỗ Vương phi – Hồ Tâm Nguyệt, hóa ra hắn đã có Vương phi, đó lại là Vương phi được hắn yêu quý nhất, hắn cũng vì nàng mà kháng chỉ ba lần chuyện hôn sự với Hoàng thượng. Nhưng do sức ép của Thái hậu cùng Hoàng thượng, cũng là vì hắn muốn trả thù thừa tướng. Muốn gả con gái cho hắn, được thôi, chỉ e nàng sẽ không được vui vẻ, hắn đành chấp nhận lập thêm một Vương phi.

Tâm Nguyệt cũng không giận hắn, chỉ là khiến hắn càng yêu thương nàng vì nàng không tranh chấp tình cảm. Nàng thật cao thượng, thiện lương, nàng là bảo bối của hắn... Còn Thụy Vi, hắn cảm ghét nàng vì có gì không rõ. Vì nàng mà làm cho Nguyệt Nhi buồn sao? Vì bị ép thành hôn hắn sẽ làm cho nàng thống khổ, vì thế hắn đem nàng vào biệt viện.

Nàng cũng biết hắn ba lần từ chối hôn sự, lại đã có Vương phi, nhưng vì ý phụ thân Thừa tướng cao cao tại thượng, nàng thân là con gái đầu thế chống đối, nếu chống đối chỉ sợ khổ ẹ. Mẹ một lòng thương nàng nhưng chỉ là thứ phụ nhân, đành nhắm mắt nhìn nàng gả cho Vương phủ.

Nàng cũng chuẩn bị đối mặt với hôn sự này nhưng chỉ không ngờ nàng một lần cũng chưa được gặp hắn, cũng chưa nhìn thấy Vương phủ xa hoa lộng lẫy là như thế nào, chỉ thấy trước mắt khung cảnh thê lương, hoang tàn, bên cạnh chỉ là hai tiểu nha đầu. Ngày tháng trước mắt cũng không mấy sáng lạn. Nàng từ nhỏ nhu nhược sống là vì mẹ, nhưng hiện tại nàng chỉ có một mình, lại ở nơi chốn xa lạ nên cần phải can đảm một chút, bớt bi thương đi sẽ khiến hiện tại tốt lành.

Buổi sáng hôm sau, nàng dậy sớm. Mai Nhi giúp nàng thay y phục, chải tóc cho nàng. Thân váy trắng, không trang điểm, tóc được búi nhẹ thành một bông hoa sau đầu còn lại buông suôn mềm xuống vai, thanh tú tuyệt trần. Nàng đi ra cửa thấy Nhã Nhi đứng nhìn nàng ngây ngốc.

“Sao vậy Nhã Nhi?” Nàng nhẹ giọng, miệng hơi cười cười.

Nhã Nhi càng ngây ngốc, cả nửa ngày mới thốt lên một câu:

”Vương phi thật là xinh đẹp...”

Thụy Vi cười – nụ cười như gió xuân.

“Tiểu thư nhà chúng ta là giai nhân khuynh quốc khuynh thành, không trách Nhã Nhi lại ngây ngốc như vậy” Mai Nhi cười tươi chạy tới nói. Không đùa đâu, chủ tử của nàng từ khi sinh ra đã là giai nhân điểm lệ khó người so bì rồi.

Bước ra bên ngoài, Thụy Vi thấy khung cảnh cũng không khá hơn bên trong. Cây cối um tùm tranh nhau mọc loạn, không có dấu hiệu như chỗ có người từng ở, xem ra kể từ khi Thứ phi gì đó mất đi nơi này quả thật chẳng ai lui tới. Nàng trầm mặc hồi lâu, thật đau lòng cho người phụ nữ ấy, bị mất con còn bị phu quân lạnh nhạt cuối cùng lại là chết trong cô quạnh.

“Mai Nhi, Nhã Nhi, từ nay các em theo ta chịu khổ thật ủy khuất cho các em.”

“Tiểu thư sao lại nói vậy, Mai Nhi tuyệt đối không rời xa tiểu thư!”

Nhã Nhi tuy mới đầu cũng rất sợ hãi, vị Vương phi vừa vào đến phủ đã bị đưa vào biệt viện chứng tỏ Vương chán ghét nàng. Nhã Nhi mới đầu lo sợ, thất vọng nhưng thấy nàng, lại có cảm giác thật tốt, thôi thì cùng nàng ở đây cũng không tệ.

“Vương phi, nô tỳ chỉ là nha hoàn trong vương phủ, được hầu hạ Vương phi là phúc phận của nô tỳ, từ nay về sau sẽ tuyệt đối theo hầu hạ Vương phi.” Nhã Nhi quỳ xuống nói.

“Nha đầu ngốc, đã vậy từ nay không cần thi lễ, cũng không cần xưng hô nô tỳ. Chúng ta cùng sống ở nơi này, đừng câu nệ lễ nghĩa.”

“Xem ra chúng ta phải sửa sang nơi này lại một chút. Mai Nhi em vào lấy hộp trang sức của ta ra đây.”

“Vâng, tiểu thư.”

“Nhã Nhi, em có được phép ra khỏi phủ không?” Nàng nhìn Nhã Nhi hỏi nhỏ.

“Dạ Vương phi, tuy không ra được nhưng có thể nhờ người mua giúp, Vương phi muốn mua thứ gì?”

Chọn trong hộp nữ trang, nàng lấy ra ba cái trâm ngọc đưa cho Nhã Nhi cùng một tờ giấy ghi chú những thứ cần mua.

“Đây là những thứ chúng ta cần trong việc sửa sang một chút cùng vật dụng hằng ngày, nhưng không thể mua cùng một lúc vì như thế sẽ dễ làm người ta để ý, em cứ chia ra mua từng món một cũng được.”

Nhã Nhi cùng Mai Nhi nhìn nhau, từ khi nào Vương phi muốn mua đồ lại dùng trang sức của mình đổi lấy, lại từ khi nào lại lo lắng người khác để ý? Thì chính vì nơi này là biệt viện, là lãnh cung, là bị thất sủng...

2. Chương 2

Chương 1: Khởi đầu

Bước chân vào Vương phủ, nàng mang tâm trạng của người đi xa mãi mãi không thể trở về... Được người ta ngưỡng mộ là hôn sự trong mơ, Vương gia Vương Kinh Phong cùng thiên kim tiểu thư của thừa tướng Lăng Thần – Lăng Thụy Vi, xứng đôi vừa lứa, được Hoàng thượng ban hôn. Hôn lễ tráng lệ xa hoa lớn nhất kinh thành, đèn hoa giăng khắp lối trong thành, tiệc mừng rượu quý chảy thành sông, còn có đích thân Hoàng thượng và hoàng Thái hậu chủ trì hôn sự... Thật là một dịp náo nhiệt hiếm có trong nhân gian... Nữ nhi khắp chốn thềm ghen tỵ trong lòng, không biết vị cô nương ấy có cái gì đặc biệt mà lại có được phúc phận lớn như vậy?

Hôn lễ kéo dài 3 đêm, quà cáp chất thành đống ngoài sân phủ. Không khí vô cùng náo nhiệt...

Sau ba đêm hôn lễ rực rỡ, nàng chính thức trở thành Vương phi của Vương phủ, chỉ có điều ngay cả mặt mũi phu quân quả thật nàng chưa được thấy, lại bị đưa vào Tuyết Các – người trong Vương phủ đều biết Tuyết Các ấy chính là biệt viện, nhiều năm hoang vắng ảm đạm thê lương. Năm xưa chính là thứ phi của

lão Vương gia bị giam lỏng ở đây sinh bệnh mà chết... từ đó bỏ hoang... Vậy mà... nàng – một thân tôn quý cùng diễm lệ lại phải lưu lại nơi này làm nhà...

Trong gian phòng đồ nát, rêu phong, bụi bẩn, nàng thân y phục đồ rục ngồi ở mép giường im lặng tĩnh mịch cùng thê lương. Nha hoàn theo hầu cùng nàng xuất giá chính là tiểu nha đầu từ nhỏ đã theo hầu nàng – Tiểu Mai Nhi, bên cạnh có thêm một nha hoàn của Vương phủ là do nàng bốc thăm mà trúng theo hầu Vương phi – Tiểu Nhã.

Trời đã về khuya, không gian thật im ắng, nghe được cả tiếng than thầm ai oán của nha đầu vương phủ. Tưởng chừng như thời gian cứ dừng lại một chỗ thì một tiếng nói trong trẻo vang lên khiến người nghe cảm thấy rất ấm áp.

“Mai Nhi, giờ là giờ nào rồi?”

“Tiểu thư, trời đã khuya lắm rồi...” Mai Nhi nhỏ giọng thương cảm.

“Em cho vị cô nương này trở về nghỉ ngơi đi.”

Nhã Nhi có chút cuống quýt.

“Thưa Vương phi, nô tỳ không dám, nô tỳ còn phải hầu hạ Vương phi.”

“Không sao, em lui đi.”

“Nhưng mà...”

“Vương phi nói vị tỷ tỷ này hãy lui xuống nghỉ ngơi đi, bây giờ một mình ta hầu Vương phi là được rồi.” Mai Nhi nhẹ nhàng đẩy nàng ta ra cửa.

Có chút ngập ngừng, rốt cuộc Nhã Nhi cúi đầu nói khẽ:

“Đa tạ Vương phi...” Rồi cất bước đi ra.

Tiếng bước chân gấp rút vang xa, nàng lặng lẽ gờ tay chậm rãi gỡ khăn trùm đầu tân nương. Ánh nến chiếu lên khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, đôi mày cong vút, sóng mũi thật cao thanh tú, đôi môi đỏ hồng nhỏ nhắn, làn da trắng mịn màng... đôi mắt to tròn trong trẻo tĩnh lặng như nước hồ sâu thăm thẳm...

Đó chính là mỹ nhân của Kinh Quốc, tài sắc vẹn toàn – một giai nhân ngàn năm hiếm có, cả người toát ra khí chất cao quý vô song.

“Mai Nhi, giúp ta thay xiêm y, nghỉ ngơi thôi.”

“Vâng, tiểu thư.”

Chương 2: Lưu biệt viện

Đêm động phòng hoa chúc, nàng cô đơn một mình trong gian phòng đồ nát, còn phu quân của nàng không thêm để mắt tới nàng dù chỉ một cái liếc mắt. Vì sao? Vì sao mới trở thành Vương phi liền bị đưa vào biệt viện, nàng cũng không thắc mắc chỉ là có chút đau lòng.

Trong Trà Hương viện, một thân ảnh cực tuấn mỹ, ngũ quan tuyệt đẹp, mắt phượng đẹp dài, mũi thực thẳng thực cao, khuôn mặt như tạc tượng tuyệt mỹ, môi hơi mỏng, lúc cười chỉ là khóe miệng hơi cong đầy tà mị, đôi mắt sắc lạnh sâu không thấy đáy, chỉ cần nhìn qua một lần là ngàn năm không quên. Đó chính là Vương gia Vương Kinh Phong, không những anh tuấn bất phàm khí chất cao quý, còn là một bậc anh tài văn võ vô song.

Hắn lười biếng nằm nghiêng, một thân áo tím, dáng vẻ mê người, cũng là một bậc mỹ nhân khiến người ta động lòng, ngón tay thon dài cầm chén rượu nhấp nháp an nhàn.

“Vương, hôm nay là đêm động phòng sao người lại đến đây?” Người con gái tay rót rượu giọng nói mềm mỏng dịu dàng cực hạn.

“Không thích sao?” Tiếng nói Kinh Phong trầm ấm vang vang, có chút giễu cợt.

“Thiếp thân không có ý đó, chỉ là ủy khuất uội muội rồi.” Cô gái e thẹn nhưng cực kỳ vui vẻ hài lòng.

“Hừ, đừng nhắc đến nàng ta nữa!” Giọng nói hơi cứng lại có chút bực bội.

Cô gái kia liền im lặng, ánh mắt lóe lên tia sáng.

“Vương, hôm nay uống nhiều rồi...” Nữ cười sắc nước khuynh thành, tay vớ ra đoạt lấy chén rượu ngọc trong tay Vương gia, cả người dựa vào người Vương gia.

Kinh Phong nhàn nhạt cười, tay ôm lấy mỹ nhân, tà mị nói khẽ.

“Vậy thì ta mau đi ngủ thôi, Vương phi.”

Hắn ôm nàng vào lòng, thỏ tắt đèn, một mảnh đêm đen kịt bao trùm vạn vật, thật khiến người ta không lạnh mà run rẩy...

Trong đêm động phòng, phu quân của nàng ở chỗ Vương phi – Hồ Tâm Nguyệt, hóa ra hắn đã có Vương phi, đó lại là Vương phi được hắn yêu quý nhất, hắn cũng vì nàng mà kháng chỉ ba lần chuyện hôn sự với Hoàng thượng. Nhưng do sức ép của Thái hậu cùng Hoàng thượng, cũng là vì hắn muốn trả thù thừa tướng. Muốn gả con gái cho hắn, được thôi, chỉ e nàng sẽ không được vui vẻ, hắn đành chấp nhận lập thêm một Vương phi.

Tâm Nguyệt cũng không giận hắn, chỉ là khiến hắn càng yêu thương nàng vì nàng không tranh chấp tình cảm. Nàng thật cao thượng, thiện lương, nàng là bảo bối của hắn... Còn Thụy Vi, hắn căm ghét nàng vì cơ gì không rõ. Vì nàng mà làm cho Nguyệt Nhi buồn sao? Vì bị ép thành hôn hắn sẽ làm cho nàng thống khổ, vì thế hắn đem nàng vào biệt viện.

Nàng cũng biết hắn ba lần từ chối hôn sự, lại đã có Vương phi, nhưng vì ý phụ thân Thừa tướng cao cao tại thượng, nàng thân là con gái đầu thế chống đối, nếu chống đối chỉ sợ khổ ẹ. Mẹ một lòng thương nàng nhưng chỉ là thứ phụ nhân, đành nhắm mắt nhìn nàng gả cho Vương phủ.

Nàng cũng chuẩn bị đối mặt với hôn sự này nhưng chỉ không ngờ nàng một lần cũng chưa được gặp hắn, cũng chưa nhìn thấy Vương phủ xa hoa lộng lẫy là như thế nào, chỉ thấy trước mắt khung cảnh thê lương, hoang tàn, bên cạnh chỉ là hai tiểu nha đầu. Ngày tháng trước mắt cũng không mấy sáng lạn. Nàng từ nhỏ nhu nhược sống là vì mẹ, nhưng hiện tại nàng chỉ có một mình, lại ở nơi chốn xa lạ nên cần phải can đảm một chút, bớt bi thương đi sẽ khiến hiện tại tốt lành.

Buổi sáng hôm sau, nàng dậy sớm. Mai Nhi giúp nàng thay y phục, chải tóc cho nàng. Thân váy trắng, không trang điểm, tóc được búi nhẹ thành một bông hoa sau đầu còn lại buông sườn mềm xuống vai, thanh tú tuyệt trần. Nàng đi ra cửa thấy Nhã Nhi đứng nhìn nàng ngây ngốc.

“Sao vậy Nhã Nhi?” Nàng nhẹ giọng, miệng hơi cười cười.

Nhã Nhi càng ngây ngốc, cả nửa ngày mới thốt lên một câu:

”Vương phi thật là xinh đẹp...”

Thụy Vi cười – nữ cười như gió xuân.

“Tiểu thư nhà chúng ta là giai nhân khuynh quốc khuynh thành, không trách Nhã Nhi lại ngây ngốc như vậy” Mai Nhi cười tươi chạy tới nói. Không đùa đâu, chủ tử của nàng từ khi sinh ra đã là giai nhân diễm lệ khó người so bì rồi.

Bước ra bên ngoài, Thụy Vi thấy khung cảnh cũng không khá hơn bên trong. Cây cối um tùm tranh nhau mọc loạn, không có dấu hiệu như chỗ có người từng ở, xem ra kể từ khi Thứ phi gì đó mất đi nơi này quả thật chẳng ai lui tới. Nàng trầm mặc hồi lâu, thật đau lòng cho người phụ nữ ấy, bị mất con còn bị phụ quân lạnh nhạt cuối cùng lại là chết trong cô quạnh.

“Mai Nhi, Nhã Nhi, từ nay các em theo ta chịu khổ thật ủy khuất cho các em.”

“Tiểu thư sao lại nói vậy, Mai Nhi tuyệt đối không rời xa tiểu thư!”

Nhã Nhi tuy mới đầu cũng rất sợ hãi, vị Vương phi vừa vào đến phủ đã bị đưa vào biệt viện chứng tỏ Vương chán ghét nàng. Nhã Nhi mới đầu lo sợ, thất vọng nhưng thấy nàng, lại có cảm giác thật tốt, thôi thì cùng nàng ở đây cũng không tệ.

“Vương phi, nô tỳ chỉ là nha hoàn trong vương phủ, được hầu hạ Vương phi là phúc phận của nô tỳ, từ nay về sau sẽ tuyệt đối theo hầu hạ Vương phi.” Nhã Nhi quỳ xuống nói.

“Nha đầu ngốc, đã vậy từ nay không cần thi lễ, cũng không cần xưng hô nô tỳ. Chúng ta cùng sống ở nơi này, đừng câu nệ lễ nghĩa.”

“Xem ra chúng ta phải sửa sang nơi này lại một chút. Mai Nhi em vào lấy hộp trang sức của ta ra đây.”

“Vâng, tiểu thư.”

“Nhã Nhi, em có được phép ra khỏi phủ không?” Nàng nhìn Nhã Nhi hỏi nhỏ.

“Dạ Vương phi, tuy không ra được nhưng có thể nhờ người mua giúp, Vương phi muốn mua thứ gì?”

Chọn trong hộp nữ trang, nàng lấy ra ba cái trâm ngọc đưa cho Nhã Nhi cùng một tờ giấy ghi chú những thứ cần mua.

“Đây là những thứ chúng ta cần trong việc sửa sang một chút cùng vật dụng hằng ngày, nhưng không thể mua cùng một lúc vì như thế sẽ dễ làm người ta để ý, em cứ chia ra mua từng món một cũng được.”

Nhã Nhi cùng Mai Nhi nhìn nhau, từ khi nào Vương phi muốn mua đồ lại dùng trang sức của mình đổi lấy, lại từ khi nào lại lo lắng người khác để ý? Thì chính vì nơi này là biệt viện, là lãnh cung, là bị thất sủng...

3. Chương 3

Chương 3: Tự lập

Từ đó, hơn ba tháng trôi qua nàng quả thật bị lãng quên triệt để, ăn uống hằng ngày cũng chỉ có hai nha đầu cùng nàng lo liệu, không ảnh hưởng ồn ào đến ai. Mới đầu bọn gia nhân cùng nhà bếp có khinh miệt, coi thường nhưng dần dần cũng kính nể, chu đáo hơn vì nàng là người lễ nghĩa, thiện lương lại dịu dàng như nước, xinh đẹp như hoa, huống hồ cần gì nàng cũng dùng trang sức trao đổi không lấy không của ai cái gì.

Bên ngoài Tuyết Các nàng vẫn giữ như cũ, hoang sơ, tiêu điều, nhưng bên trong lại gọn gàng sạch sẽ, đơn giản nhưng rất ấm áp. Ba người cùng quét dọn trang hoàng bên trong sáng bừng, lúc nào cũng thoang thoảng hương trà thanh tĩnh. Gian ngoài có một bộ bàn ghế dùng để uống trà, ăn cơm, bên trong có hai phòng, một phòng ngủ cho nàng, một sắc trắng thanh bạch cao quý, chỉ có chiếc giường cùng một bàn trang điểm nhỏ với chiếc gương đồng được chạm khắc tinh xảo. Có điều, căn phòng hơi quái dị, bởi đó cũng chính là gian phòng cũ nơi ở của thứ phi đã chết lúc trước. Một vách ngăn buồng màn qua phòng bên cạnh là nơi thay y phục cùng tắm rửa.

Hai nha đầu ở phòng phía sau một chút, đi tới gian bếp nhỏ không xa. Còn những phòng trống còn lại cùng vật dụng cũ nàng cho khóa lại không đụng tới.

Toàn Tuyết Các nói lớn không lớn nhưng nhỏ cũng không nhỏ, tuy nhiên chỉ có ba người vào ra nên nàng cũng không dọn dẹp nhiều. Từ khi rời khỏi phủ Thừa tướng, Thụy Vi biết sống phải thức thời, huống hồ trong phủ Thừa tướng nàng cũng chỉ như cái bóng lảng lẽ quẩn quýt bên mẫu thân. Tuy nàng cái gì là cầm là họa, là thi, là kỳ, là y thuật điều biết, nhưng chính ra là tâm hồn tĩnh lặng, không lo thế sự, không tranh ân sủng của phụ thân cùng các tỷ tỷ. Nàng và mẫu thân cứ mong bình an sống như thế, nhưng ai biết nàng cũng phải có ngày rời khỏi, trở thành Vương phi thất sủng sống trong biệt viện hoang vu này.

Phía ngoài viện, nàng chỉ quét dọn sơ sài, người nào đi vào chỉ cũng sẽ thấy rêu phong, tàn tích, ảm đạm không thôi, nhưng phía sau là hoa viên. Nàng dành một khoảng đất phía rìa hoa viên trong viện cùng hai tiểu nha đầu phạt một mảnh đất trồng rau xanh tươi, một mảnh trồng hoa thơm ngát, lại còn trồng cây trà

ướp hương. Chính giữa nguyên có hồ cá bằng đá nhỏ nhỏ nàng lại lọc sạch, nước chỉ tới thắt lưng, nàng lại thả sen, mới đó đã nhú mầm hoa hồng hồng xinh đẹp, còn lại vẫn là vẻ hoang sơ, rậm rạp của dây leo, của những cây cổ thụ ngàn năm râm mát, tỏa bóng dài xuống tòa biệt viện hoang sơ.

Nàng ngày ngày thêu thùa, đánh đàn, chăm sóc vườn làm vui, tuyệt không nghĩ tới chuyện gì khác.

“Nhân sinh vô thường, lòng người nông sâu tựa biển...”

Có thể đo lường thế sự, nhưng không thể trông mong được lòng người thế gian...”

Hôm nay nàng lấy đàn ra đánh hát lên mấy câu, khí thái mê người.

Nhớ lần đầu Nhã Nhi nghe nàng đàn hát đã bất động đứng nhìn, khi hồi tỉnh đã thấy rơi nước mắt. Nàng ngồi một mình cạnh hồ sen, khung cảnh phiêu linh, một thân váy trắng, vài sợi tóc theo gió tung bay, nửa như tiên nữ nửa như u hồn phát phơ, làm người ta không khỏi rung mình thê lương. Tiếng hát mị hoặc lòng người thật khiến người ta đau lòng không tả nổi. Tiếng đàn, tiếng hát của nàng thường chỉ mang âm điệu buồn man mác, không chút sôi nổi của tuổi xuân, đánh thức tận tâm can rồi như tơ vò của lòng người.

4. Chương 4

Chương 4: Hào môn Vương phủ sâu tựa biển

Nói về Vương phủ.

Tòa Vương phủ của Kinh Phong thuộc loại lớn nhất khinh thành, xa hoa tráng lệ, nói ra chỉ thua hoàng cung của Kinh Thiên của Hoàng thượng một chút rộng rãi, một chút xa hoa mà thôi. Kinh Phong là Vương gia, huynh trưởng của đương kim Hoàng thượng, tài cao, chí lớn, lúc trước đích thân cai quản triều chính thay Hoàng thượng sức khỏe suy yếu, rồi sau đó giao quyền hưởng một thân tự do tự tại.

Trên dưới Vương phủ ngàn gia nhân, có hai vị quản gia tài đức lo chu toàn.

Có một Vương phi được sủng hạnh nhất nhất: Hồ Tâm Nguyệt sống trong Trà Hương Các xa hoa, diễm lệ.

Lại có thêm nàng một Vương phi thất sủng: Lăng Thụy Vi được an bài trong Tuyết Các – biệt viện xa xôi không thấy được ánh mặt trời...

Còn có 3 vị tiểu thiếp: Ngọc Phi, Lam Phi, Nhung Phi – các nàng lần lượt sống trong Ngọc Hương Các, Lam Các cùng Nhung Hoàng Các.

Wương phi Tâm Nguyệt cùng các nàng sống an nhàn vui thú hưởng vinh hoa phú quý.

Trong Vương Phủ rộng lớn vô cùng lại có Kỳ Lâm Các là nơi Vương ở, cách xa biệt viện tới nỗi cũng không biết là bao xa.

Hắn ngày đêm vui thú cùng Vương phi và mỹ nữ của hắn, hầu như quên hẳn đi vị Vương phi vừa mới cưới, còn nàng thì vẫn thờ ơ sống bình thản.

5. Chương 5

Chương 5: Chú ý

Hôm nay từ hoàng cung trở về, tâm trạng Vương gia cực kỳ không vui, chính là vì Thái hậu và Hoàng thượng muốn hắn và Vương phi mới cùng vào cung trong thọ yến Thái hậu 5 ngày sau. Thật bất đắc dĩ, họ cố ý ép hắn đến cùng mà! Hừ, Vương phi, Vương phi... hắn dường như đã quên nàng mất rồi.

Tổng quản chân bước vào thư phòng thấy Vương gia trầm ngâm suy nghĩ.

“Lão nô tham kiến Vương gia!” Tổng quản quỳ gối cúi đầu thưa.

“Ừ.” Tiếng nói trầm trầm, chân mày hơi nhíu lại.

“Vương phi thế nào rồi?” Hắc lợ đĩnh hỏi.

Tổng quản ngẩn người và nghi hoặc, không rõ chủ tử hỏi vị Vương phi nào, nhưng cũng nhanh hiểu ra.

“Bẩm vương, Vương phi vẫn tốt.”

Hắc nhướng mày:

“Không than phiền gì sao?”

“Bẩm vương, Vương phi không có bất cứ yêu cầu gì...”

Tại sao Vương gia đột nhiên lại hỏi về vị Vương phi này? Ông nhớ lại là ngày thứ hai nàng vào biệt viện đã cử Nhã Nhi đi tìm ông, ông tưởng Vương phi muốn đòi hỏi cái gì, chỉ là khi nhìn thấy Vương phi ông tự sinh lòng kính trọng. Mà nàng cũng chỉ hỏi ông vài quy tắc trong Vương phủ, hỏi có cần thỉnh an Vương gia hay không, bất đắc dĩ ông đành cúi đầu nói:

“Bẩm Vương phi, Vương gia không hề phân phó lão nô bất cứ điều gì.” Nói xong ông đợi nàng hỏi, đợi nàng bất bình, nhưng nàng chỉ nhẹ nhàng nói:

“Ta biết rồi, làm phiền tổng quản rồi.”

Từ đó có vài lần thăm viếng hỏi chuyện, ông cũng thật lòng chú ý tới vị Vương phi này, cũng bảo hạ nhân nếu nàng cần gì thì tuyệt đối chu cấp, nhưng nàng cũng chưa hề có yêu cầu nào, chỉ cùng lắm là cần gì thì trao đổi mà thôi. Quả thật vị Vương phi này thật sự dung mạo lẫn tính tình đều tiêu dao tiên nữ, lại có cả khí chất cao quý, chỉ có điều... Ông bất giác thở dài.

Kinh Phong nghe thấy nhướng mày nhìn. Tổng quản lại cúi đầu nói:

”Bẩm Vương, quả thật Vương phi không có bất cứ yêu cầu gì... chỉ là...”

“Sao?”

“Bẩm gia, từ khi Vương phi vào phủ chưa lấy không của Vương Phủ cái gì, điều là tự Vương phi dùng trang sức của mình cho a hoàn đi đổi”.

Hắn quả thật ngạc nhiên, hắn hoàn toàn quên đi nữ nhân này, không cho nàng hưởng sự đối đãi của một Vương phi, nhưng hắn nhớ là cũng không cắt sự chu cấp với nàng. Nhưng chính hắn cũng không hiểu rằng đã đưa nàng vào biệt viện thì cũng là chính thức cô lập bạc đãi nàng. Trầm ngâm một hồi quả thật có chút hiểu kỳ.

“Ông lui đi!”

“Lão nô xin phép lui.”

Hắn ngồi trong thư phòng trầm ngâm, hừ, thừa tướng chết tiết ép hắn cưới nàng, ép hắn phong nàng làm Vương phi, cũng đâu ngờ con gái của lão bị thất sủng. Khóe môi cong lên hoàn hảo. Mà cô gái yếu đuối kia cũng thật ngoan cường, hiểu chuyện, không làm phiền hắn, lại không đòi hỏi cái gì sao? Kỳ lạ! Có phải nàng không thật sự là con gái của thừa tướng hay không, không có khả năng đó, hình như hắn cũng có nghe danh nàng từ lâu, gì mà tài nữ khuyển thành, gì mà thiên lương xinh đẹp, ngay cả tên Hoàng thượng kia cũng dùng thái độ dịu dàng khi nói về nàng. Mà nàng tên gì ấy nhỉ? À, Kinh Thiên có nói qua, Thụy Vi, Thụy Vi sao? Để xem cô có trò gì hay ho? Hắn chậm rãi nở nụ cười mai mỉa, cất bước rời thư phòng hướng tới biệt viện.

Bước chân chậm rãi hướng gần biệt viện bỗng nghe thấy tiếng đàn trong trẻo, cùng tiếng hát ngân vang như đến từ tiên giới. Theo tiếng đàn hát hắn đến gần, phát hiện âm thanh ấy phát ra từ trong biệt viện, khê đi vào lập tức bị khung cảnh bên trong làm cho kinh ngạc, hoang sơ và lạnh lẽo. Nàng không cho người dọn dẹp sao? Nơi này có thể ở sao? Hắn bước theo lối mòn phủ lá vàng vào sảnh phòng, trái ngược với vẻ lạnh

lẻo thê lương bên ngoài, bên trong là ấm áp, là tinh mịch, là khiến người ta ấm lòng. Trên bàn có ấm trà tuy cũ nhưng nhìn thật đẹp mắt, còn ngửi được mùi thơm của lá trà với hương sen thoang thoảng. Theo âm thanh hần bước ra phía sau viện, đó là một hoa viên nhỏ, một bên hoang sơ rậm rạp, một bên xanh thẫm, màu xanh của rau tươi, màu sắc xinh tươi của hoa lá. Một thân ảnh xinh đẹp ngồi cạnh hồ sen tay đánh đàn, âm thanh say lòng người, mị hoặc nhân sinh. Cánh hoa sen hồng bên cạnh sắc áo trắng làm nổi bật dung nhan khuynh thành, tóc mây bay bay.

Phút chốc nhìn nàng, tim hần lỗi một nhịp nhưng cơ hồ lại không nhận ra.

“Mùa xuân lên đồi cỏ non,

Mùa hạ nhìn trời mây khói,

Thu tím chân cầu, tím núi,

Đông xa ngày trắng mưa dầm.

Nhìn trời băng khuâng chàng nói,

“Mới đây mà đã một năm”

Rồi sẽ một ngày tóc bạc

Nhưng lòng chàng vẫn khôn nguôi, canh cánh

Thời gian sao mà xuẩn ngốc,

Mới đây đã một đời người”.

Hôm nay nàng đàn hát một chút, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhàng. Tay Thụy Vi ngưng đàn nhưng âm thanh vẫn ngưng đọng phản phát trong không khí.

“Tiểu thư, thật hay!” Nhã Nhi mặt vẫn si ngốc thốt lên.

“Em đừng có nhìn tiểu thư như vậy nữa.” Mai Nhi cười nói. “Ai không biết cứ tưởng đồ háo sắc em yêu tiểu thư đó.”

“Hừ hừ, tỷ đừng làm em mất hứng, tiểu thư đẹp như vậy, giỏi như vậy mà Vương không biết, thật là...”

“Nhã Nhi” Mai Nhi gắt lên.

“Xin lỗi Vương phi” Nhã Nhi cúi đầu. Từ lâu giữa ba người đã không còn khoảng cách chủ tớ, thân nhau như tỷ muội, nhất nhất vui vẻ cùng nhau sống.

“Không sao, Mai Nhi, Nhã Nhi, chúng ta sống như thế này không phải rất tốt sao?” Âm thanh nhẹ nhàng trong trẻo nhưng lại mang ngữ khí dừng đứng.

“Được rồi, bọn em không có ý đó.” Cả hai đồng thanh.

“Chỉ là Vương phi phải chịu nhiều uất ức rồi...” Ngày ngày cô quạnh, ngày ngày ra vào một thân một bóng, thật đáng thương...

Thụy Vi đứng lên, cả người dưới ánh nắng trong sáng lại toát ra vẻ đẹp thoát tục, mê người.

“Biết thế nào là may, thế nào là bất hạnh, người sống ở đời tranh chấp rất mệt mỗi chi bằng thanh thoi mà sống. Người kính ta một thước ta cũng nên kính người một trượng, các em không chê vì ta mà chịu khổ là ta đã rất hài lòng rồi.”

“Nếu tiểu thư nói như vậy thì hai vết đỏ trên mặt tiểu thư chẳng phải cũng nên đòi lại công bằng sao?” Nhã Nhi chu môi nói, giọng bất bình, hai tay nắm chặt tức giận...

Mấy ngày trước Vương phi cùng các tiểu thiếp khác đến, nói là thăm viếng nhưng thật sự là kiểm cố sinh sự, thật đúng là nhân gian vô sự thường sinh loạn lòng người. Các nàng thay nhau khinh miệt nàng, nàng chỉ mỉm cười im lặng. Thật là, cùng thân phận phụ nữ với nhau hà cớ gì lại tổn thương nhau, huống hồ từ khi vào Vương Phủ nàng thậm chí chưa từng bước chân ra khỏi biệt viện, vậy mà hà cớ gì sinh lòng ghen ghét. Hai nha đầu không chịu nổi khi thấy người khác lăng nhục chủ tử của mình mà đứng ra bênh vực, rất

cuộc Vương phi lại vì bệnh vực hai nàng mà chịu ủy khuất. Sau khi đám nữ nhân rời đi thì để lại trên mặt Vương phi hai vết bàn tay. Còn vị Vương phi Tâm Nguyệt kia chỉ ngồi xem, cũng không nói một lời, chỉ là trước khi rời đi còn ỏi một câu làm ra cao thượng:

“Muội muội ủy khuất rồi, ta thân yếu đuối cũng không thể ngăn các nàng.”

Tiểu thư cũng chỉ mỉm cười nói nhỏ:

“Tỷ tỷ phiền lòng rồi.”

Nhưng mà vị Vương phi này so với Vương phi của các nàng thật không bằng một góc... Nhả nhĩ nhĩ. Các nàng kia sau khi lên mặt ra oai đủ, nhanh chóng rời đi cũng hơi bức tức vì Vương phi Thụy Vi này không hề lên tiếng.

Vì Vương phi này thật sự khiến người ta rung động tận tâm can.

Vì Vương phi này hoàn toàn không phiền nhiễu sự đời.

Cũng là vì biệt viện này ưu việt bất thường, khiến tâm can người ta liền hoảng.

“Các em lớn lên đã tiếp xúc sự đời sao tính tình vẫn thật nóng nảy?” Thụy Vi cười cười nói. “Còn ta thân trong khuê phòng một bước không ra khỏi cửa, nhưng là tâm đã tĩnh, tuyệt không vì người bạc đãi ta mà tức giận, huống hồ chúng ta ở nơi này có hữu sự cũng không ai che chở, cho nên thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện. Nên đừng gây thêm phiền phức cho bản thân, từ nay vạn nhất nếu không có chuyện gì thì các em cũng đừng ra ngoài viện, nghe không?”

Thụy Vi thông thả nói, nàng chính là người nhu nhược, không tranh không chấp nhưng chính là hồng nhan họa thủy, người không làm gì nhưng đôi khi cũng phải bị người khác khinh bạc.

“Ai nói Vương phi Tâm Nguyệt thiện lương, người tuy đẹp nhưng tâm lại ác.”

“Mai Nhi, nói bừa, dưới gầm nhà người khác không thể không cúi đầu. Huống hồ Vương phi tốt như vậy, nàng ấy cũng đâu có làm gì ta?”

“Đúng là nàng ta không đánh, không mắng, nhưng đứng nhìn, vẻ mặt dửng dưng thì so với đánh tiểu thư càng ác độc hơn nhiều.”

“Mai Nhi có phải em muốn ta phạt em không? Ta nói rồi đừng nói chuyện người khác, tránh rước họa vào thân, ở nơi này chúng ta không có người che chở đâu.” Thụy Vi làm ra vẻ tức giận.

Đúng, đứng nhìn người khác đánh người quả là ác tâm.

Đúng, vô cảm trước nỗi đau của người khác cũng là ác tâm.

Hắn đứng bên ngoài thâm trầm, nổi giận vì nàng nghĩ xấu cho Vương phi của hắn ư? Không, chỉ là có chút thương tâm. Quả là, thật bất đắc dĩ, cô gái này thật không nhìn ra.

“Chủ tử không cần nóng giận, Mai Nhi biết rồi.” Nếu có xảy ra chuyện gì thì người chịu khổ lại cũng là tiểu thư nhà nàng.

“Nhã Nhi cũng biết rồi, chủ tử đừng tức giận.” Hai tiểu a đầu này.

Thụy Vi bỗng nhiên vui vẻ, suy nghĩ lung tung chi bằng không nghĩ gì cả.

“Hai nha đầu, hôm nay ta muốn ăn cá nướng.” Âm thanh trong trẻo ngân vang.

“Tiểu thư vui vẻ như vậy em cũng muốn ăn, để em tìm đầu bếp nhờ họ...”

“Mai Nhi, Nhã Nhi, các em đi hái rau, nhóm lửa trước đi, ta đi cho.”

“Tiểu thư, chuyện này...”

“Lần trước em ăn nói không lễ độ bị mắng chưa đủ sao, để ta đi.” Nói rồi thân ảnh nhẹ nhàng di chuyển, thấy nàng bước đi tuy linh động nhưng có chút rụt rè, ngơ ngác.

Đi thật lâu mới tới phòng bếp, nhìn nàng như con thú nhỏ lạc đường rụt rè, sợ hãi. Quản bếp cùng mấy nha đầu nhìn thấy nàng đứng trước phòng bếp thì liền im lặng kinh ngạc nhìn. Thụy Vi thấp giọng dịu dàng nói:

“Ta sống ở Tuyết Các, muốn nhờ mọi người đổi cho vài con cá, hôm nay ta muốn ăn cá nướng.”

Mọi người ngẩn người nhìn nàng – Vương phi – nghe nói dung mạo xinh đẹp nhưng người như tiên giáng trần làm bọn họ cứ nhìn mãi.

“Vương phi cần mấy con?” Có điều chỉ là hư danh vốn không được sủng ái lại ở trong biệt viện kia, nhưng là phong thái cao quý khiến người ta không thể không cúi mình lại có chút đau lòng.

“Thế nào cũng được.” Nàng trả lời.

“Vương phi chờ ột chút.” Quản bếp ngập ngừng nói rồi đi ra phía sau.

“Vương phi, hay để nô tài cho người mang tới cho người?” Thụy Vi vui vẻ, tay giơ ra chiếc trâm màu hồng có khắc hình phượng rất đẹp, nàng giơ tay cầm cái xô đựng cá rồi đưa trâm cho quản bếp.

“Cái này, Vương phi... cái này không cần...” Cũng biết Vương phi này cần gì cũng là dùng trang sức trao đổi, không lấy không của ai cái gì, nhưng mà...

“Sau này ta và Mai Nhi cùng Nhã Nhi còn cần sự giúp đỡ của mọi người. Cái này là xin đa tạ.”

Quản bếp thở dài cầm lấy chiếc trâm.

Nàng hài lòng cầm xô cá xoay người rời đi, nụ cười như nắng xuân, làm ấm lòng người.

Một thân ảnh cao lớn, từ phía sau thân cây bước ra, thông dong đi tới.

“Tham kiến Vương gia!” Quản bếp cùng mọi người hoảng sợ dập đầu.

Không nói gì, hắn vói tay lấy chiếc trâm trong tay quản bếp, xoay xoay trong tay, trong lòng không hiểu từ khi nào Vương phi của hắn lại phải đích thân đi tới phòng bếp. Từ khi nào Vương phi của hắn phải đem trang sức để đổi lấy vật dụng. Hắn nhíu mày. Toàn bộ mọi người căng thẳng, sợ hãi không biết chủ tử muốn làm gì.

Nghĩ một lúc, trước khi phát tay áo rời đi bèn nói:

“Quản bếp, thu hồi toàn bộ số trang sức Vương phi đổi cho các người lại cho ta, còn nữa từ nay phải chu toàn bữa ăn cho Vương phi như thông lệ.”

“Xin tuân lệnh vương!”

Hắn lại theo nàng trở lại Tuyết Các. Đứng trên cây cao, hắn nhìn vào thấy các nàng vui vẻ ngồi quanh xô cá, trong lòng nghe ngóng kìm lắm mới không bật cười.

“Vương phi, người thật lợi hại, cá này là loại cực phẩm, cực phẩm, ngon lắm!” Nhã Nhi nói, liếm liếm môi.

“Tiểu thư lại đổi thứ gì rồi?” Mai Nhi nhìn Thụy Vi có chút không hài lòng.

Nàng cười nhẹ, “chỉ là cái trâm.”

“Tiểu thư, đó là của hồi môn phu nhân cho người, đã sử dụng gần hết rồi, sau này lấy gì mà dùng?”

Âm thanh của Mai Nhi cao vút, có bảy phần tiếc rẻ, lại có ba phần thương tâm.

“Mẫu thân sẽ không trách ta, mà ta cũng đâu có sử dụng tùy tiện, hiện tại chúng ta chưa có thu nhập thì phải dùng thôi” Ngữ điệu chậm rãi, nàng chú tâm vào xô cá, ánh mắt mông lung.

“Tiểu thư, khăn tay tiểu thư thêu, Nhã Nhi đã nhờ Phỉ Nhi ra ngoài bán rồi, sẽ có thu nhập rất nhanh thôi.” Nhã Nhi chu chu miệng nói.

“Ừm”

Thấy hiếm khi tiểu thư vui vẻ, Mai Nhi cũng không nói gì thêm, chỉ nhìn xô cá nói:

“Cái này làm sao đây tiểu thư?”

Thụy Vi nhăn mày nhìn Mai Nhi đang hỏi:

“Ta không biết làm cá...”

“Tiểu thư, cái này Mai Nhi cũng không biết...”

Thụy Vi cùng Mai Nhi nhìn Nhã Nhi đang nhìn chăm chăm vào xô cá, mấy con cá to, quẫy nước tung búng.

“A, tiểu thư, Mai tỷ, cái này... cái này... nói ra thật hổ thẹn, nhưng Nhã Nhi cũng chưa từng làm cá...” Nói rồi hưng phấn cười, “mà chắc dễ thôi, không phải chỉ cần đặt lên lửa nướng là được rồi sao?”

“Đặt lên lửa nướng sao?” Thụy Vi ngây người nhìn xô cá, bất giác rung mình một cái.

“Làm thế thật tàn nhẫn... haizzz, thôi, vậy thì mau đem thả ngoài ao sen.”

“Tiểu thư, không phải muốn ăn cá nướng sao?” Mai Nhi ngược mắt hỏi.

“Bây giờ ta không muốn nữa, huống hồ ta cảm thấy chim lồng cá chậu, chúng nó thật tội nghiệp, vả lại các em biết làm cá sao? Cái gì mà đặt lên lửa chứ, thật nhẫn tâm...” Nàng đứng lên cầm xô cá đi ra ngoài.

Hai nha đầu thở dài đi chuẩn bị cơm trưa. Mai Nhi lẩm bẩm:

“Tiểu thư thật là...”

Kính Phong phi thân xuống, đi ra gọi người:

“Tổng quản, chuẩn bị thức ăn trưa mang tới Tuyết Các, ta sẽ dùng cơm ở đó. Còn nữa, sau đó hãy mang lễ vật đến cho nàng.”

Thụy Vi thong thả nhìn đàn cá tung tăng bơi lội, tuy không tự do nhưng cũng không phải kết thúc sinh mạng. Bất giác nhớ tới mẹ, nhớ tới bản thân, bất giác nước mắt nhỏ thành những vòng xoáy rơi trên mặt nước. Mẫu thân, con rất không muốn lại giống người một đời yêu thương nam nhân không biết trân trọng, nhưng rốt cuộc ngay cả việc tuy phụ thân không trân trọng người nhưng cũng là có tình với người con cũng không làm được. Con gái không thể mang lại cho người sự an tâm cùng vui vẻ, trang sức của người cho con cũng không giữ được, con gái cả đời này không thể gặp lại người rồi.

Ngọn gió nhỏ chợt nổi lên ve vuốt khuôn mặt nàng như che chở, như an ủi cũng như đau xót cho nàng.

Ánh sáng rực rỡ soi bóng nàng ấm áp nhưng thật ra lòng nàng đã lạnh thấu tâm can. Rồi hồ sen đi vào nàng cũng mang tâm trạng không vui.

6. Chương 6

Chương 6

Nàng bước vào sảnh đường thấy có gì đó khác lạ, không gian yên tĩnh của nàng bị phá vỡ, nhìn thấy hai tiểu đầu đứng khép nép bên cửa, thấy cả tổng quản cùng vài gia nhân tay cầm nhiều hộp to nhỏ, lại thấy thân ảnh nam nhân đang thông thả uống trà.

“Tham kiến Vương phi!” Bọn gia nhân thi lễ, gương mặt nàng trầm tĩnh nhìn mọi người.

“Vương phi, là Vương gia đến thăm.” Thấy nàng ngơ ngác, tổng quản có chút xót xa, nhẹ giọng nói.

Nàng bị câu nói Vương gia tới thăm làm cho hoảng hốt:

“Tham kiến Vương gia!” Nàng thi lễ, vẻ mặt không tự chủ được vẫn còn ngơ ngác.

Nghe giọng trầm ấm vang lên:

”Vương phi không cần đa lễ, các người lui xuống trước đi.”

“Vâng Vương gia...”

Thân ảnh Thụy Vi đứng đó phiêu diêu như gió, như ảo ảnh nhân gian. Kinh Phong có chút tức giận vì nàng không biết hắn là ai, phải để người ta nhắc nàng mới biết hắn là phu quân của nàng. Hắn cho người chuẩn bị thức ăn, bước vào sảnh thấy hai nha đầu đang dọn cơm, chỉ là bát cơm trắng với đĩa rau xanh, đơn giản đến không thể tin nổi. Hắn ngồi chờ nàng nhưng tâm trạng cũng vui vẻ, thoải mái, lần đầu cảm thấy không gian ấm cúng.

Nàng kinh ngạc nhìn cảnh vật trước mắt, nam nhân tuấn mỹ này là Vương gia, phu quân của nàng sao? Tim hơi lo sợ vì có gì lại đến đây, là tìm nàng sao, không phải là muốn giáo huấn nàng chuyện gì đấy chứ?

“Vương phi sao không ngồi, đứng đó làm gì?”

Thụy Vi nhẹ nhàng ngẩng mặt nhìn hắn, nhẹ bước tới gần “họa tới muốn tránh cũng không khỏi”, nàng tự nhủ.

“Đa tạ, Vương gia.”

Nhẹ nhàng ngồi ở bàn, cách xa hắn nhất, nàng cúi mặt nhìn xuống bàn, chợt ngẩng lên nhìn hắn, trên bàn là thức ăn rất ngon mắt còn có cả cá nướng, hương thật thơm.

“Ta đến dùng bữa cùng nàng.”

Hắn thấy nàng căng thẳng cũng không nỡ trêu chọc lâu, nhưng không khí có vẻ xa cách lại ngượng ngùng, hắn có hơi nổi giận. Nhưng trong lòng cảm giác này chưa từng trải qua, êm đềm nhẹ nhàng, nhất là hương hoa sen thoảng thoảng làm người ta tĩnh tâm, an nhàn.

Lặng lẽ ăn, thời gian như ngưng đọng, hai con người xa lạ, ai nói họ là vợ chồng, lại cùng ngồi ăn chung một bàn, không hề nói một câu, không khí thật kỳ quái. Kinh Phong gấp một miếng rau xanh ăn thử, cảm giác mùi vị thật lạ, thật phần ngon miệng.

Hắn vui vẻ cứ ăn món rau mãi, Thụy Vi nhìn hắn, người này thật kỳ lạ, nhưng hắn lại quá tuấn mỹ như vậy, nhìn bộ dạng ngồi ăn cũng tao nhã như vậy, trong lòng Thụy Vi thấp thỏm không yên.

“Rau này có vị thật ngon”, hắn buộc miệng khen.

“Là vì rau có cho thêm một chút cỏ thảo, có thể lưu giữ tuyệt đối hương vị cùng màu sắc” âm thanh nhẹ nhàng, nàng luôn cúi mặt tránh không nhìn Kinh Phong, nhưng hắn đã mở lời hỏi không lẽ nàng để hắn độc thoại, chết người đó, nàng cũng phải nói vài câu.

“Vậy sao? Ngày nào cũng dùng món này?” Trong lòng Kinh Phong bỗng có chút xót xa, nhìn nàng trầm giọng hỏi.

“Thì là ăn rau rất tốt.” Thụy Vi bối rối nói, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, tại sao lại hỏi chuyện này.

Kinh Phong nhìn nàng chật vật trò chuyện với hắn, cũng không nghĩ mình lại thật sự muốn hỏi chuyện nàng.

“Sống nơi này tốt không?”

“Đa tạ Vương gia quan tâm, thần thiếp sống rất tốt.”

Hắn nhíu mày, cô gái này thật khách sáo như người xa lạ với hắn. Hắn vốn chỉ định đến xem nàng ta rốt cuộc là người thế nào, cũng không nghĩ sẽ ăn trưa cùng nàng, cùng trò chuyện như thế này. Có điều xem ra nàng cũng không phải người mưu mô, tính toán, vả lại ở đây hắn cảm thấy chút bình an, vui vẻ.

Hai người mỗi người theo đuổi suy nghĩ riêng, cũng không nói với nhau nhiều, bữa ăn chậm chạp trôi qua, mà nàng hình như chẳng ăn gì nhiều

Khi bàn ăn dọn dẹp xong, hắn bình thần ngồi uống trà cùng nàng, cũng không thấy có ý rời đi. Lần này hắn quan sát kỹ một chút khung cảnh nơi này, phát hiện ra một bàn cờ có các quân cờ bằng trân châu, tuyệt đẹp.

“Nàng biết đánh cờ?” Hỏi thừa, Thụy Vi – nàng có gì không biết, nhưng khiêm tốn trả lời:

“Có biết một chút, Vương gia muốn chơi cờ?” ánh mắt vẫn nhìn mông lung nghi hoặc hỏi.

“Giải trí một chút cũng tốt.”

“Vương gia chờ một lát, thiếp cho người chuẩn bị”

Ra bên ngoài không khí thoáng mát hơn. Nàng không thích nơi an tĩnh của nàng bị phá vỡ. Hắn muốn chơi cờ cùng nàng, nàng gọi Mai Nhi chuẩn bị bàn cờ ngoài sân viện.

Sau đám cây um tùm. một cây cổ thụ to che phủ bóng mát, phía dưới là một cái bàn đá nhỏ xinh xắn, bàn cờ đã được chuẩn bị, cùng một ấm trà và một ít điểm tâm kẻ bên.

Hắn chơi cờ cùng nàng, phát hiện kỹ nghệ của nàng quả là cao thâm, hắn vừa chơi vừa nhìn ngắm nàng, mắt thanh mày tú, miệng hồng xinh xắn, nữ tử này quả là khuynh quốc khuynh thành, y phục đơn giản, trên má mịn màng có lúm đồng tiền xinh đẹp. Càng nhìn hắn càng muốn ôm nàng trong ngực, buộc nàng bên mình, cảm giác khó chịu khi này nàng ngồi cách xa hắn lại giữ lễ như vậy, nhưng hắn lại không muốn nàng làm sợ hãi.

Chơi cờ với nàng thật hứng thú, nàng không nhún nhường hắn cũng không làm nũng, cũng không có chút sợ hãi ban đầu, hắn cũng phải thật chú tâm mới không thua nàng. Tay thon dài trắng mịn cầm quân cờ bằng ngọc thật đẹp mắt, nhìn nàng hắn lại có cảm giác như nàng không thật.

Thụy Vi mới đầu có chút hứng thú nhưng nàng cảm nhận được ánh mắt kỳ lạ nhìn mình, nên nàng có chút mất tự nhiên chỉ muốn hắn sớm trở về.

“A, Thần thiếp thua rồi, nước cờ của Vương gia quả là cao tay”, nàng nhỏ nhẹ nói.

Hắn thừa biết nàng giả thua, trong lòng có chút bất mãn:

“Có thể nàng đàn cho ta nghe một khúc không?” hắn phát tay bảo Mai Nhi thu dọn bàn cờ.

Bình thần ngồi dựa vào cây cổ thụ mắt lim dim nhìn Thụy Vi, đáng người tao nhã vô cùng, tay nhón miếng bánh điểm tâm, hắn nhẹ nhàng chậm rãi ăn. Nhã Nhi mang đàn bước ra. Thụy Vi nhướng đôi mày đẹp so đây đàn không nhìn hắn mà hỏi:

”Vương gia muốn nghe bài gì?”

“Tùy ý nàng” ánh mắt vẫn không rời người con gái xinh đẹp trước mắt, chỉ sợ nếu chớp mắt một cái nàng sẽ biến mất.

Nàng nhẹ nhàng vươn tay, âm thanh phát ra khi như gió thổi, khi như nước chảy róc rách xa gần, tiếng gió thổi lá rơi, lúc như khung cảnh thần tiên, lúc như thung lũng sâu ngàn trượng. Gió thổi đám lá vàng rơi rơi, nàng ngồi đó tay đàn miệng ngân lên khúc hát mị lòng người. Gió thổi vấy trắng cùng tóc đen bay bay làm nàng tựa như tiên nữ, tựa như yêu ma sương khói.

Kinh Phong chấn động trong lòng, trên đời này lại có nữ tử như vậy, nhưng nàng lại lạnh lùng làm hắn có cảm giác gần trong gang tấc nhưng lại xa cách tựa như xa xôi ngàn dặm.

Ưu thương như gió thổi

Ưu thương như lòng người.

Ưu thương như cuộc đời vui ít buồn nhiều

Kinh Phong chìm trong tiếng đàn của nàng, hồi tưởng lại những chuyện trong quá khứ mà trầm ngâm suy ngẫm. Hắn là Vương gia quyền thế ngang trời, hắn một tay nắm cả giang sơn, tuy hắn không phải Hoàng thượng nhưng không ai là không kính nể, bây giờ tuy giao lại quyền hành tương đối cho Hoàng thượng, rảnh tay ngao du sơn thủy nhưng không ai là không nể sợ uy quyền của hắn. Hắn một người mặt lạnh như tiền, cả người luôn toát ra sát khí – chớ tới gần ta, tới gần chết không thấy xác, hiếm khi cười, hiếm khi thoải mái, người bên ngoài không biết thì xem như cả thiên hạ mắc nợ hắn. Vì sao ư, vì từ nhỏ bản tính lãnh đạm, hưởng hồ sống trong nhà đế vương chỉ cần mềm lòng sẽ sinh họa diệt vong. Vì thế muốn bản thân không phải chịu thiệt thòi thì phải lạnh lùng tàn nhẫn.

Tuy phụ vương qua đời giao ngôi báu cho Kinh Phong nhưng hần cũng chỉ đồng ý tạm quản chuyện quốc gia cho tới khi Kinh Thiên có thể chấp chính thì sẽ giao lại giang sơn, vì càng trưởng thành, Kinh Phong càng cảm thấy mục đích sống của bản thân không thích hợp ngôi ngôi báu. Mà bản thân từ nhỏ đến khi trưởng thành càng không biết chân tình là thứ gì, vì thế muốn tâm tư mình vui vẻ, Kinh Phong chọn con đường rời khỏi quyền lực, ngao du bốn biển.

Kinh Phong gặp Hồ Tâm Nguyệt cũng trong một lần đi Giang Nam thưởng ngoạn. Nàng là danh kỹ bậc nhất Tú Xuân Lâu, vừa xinh đẹp vừa tài giỏi, bán nghệ không bán thân. Lúc đó nàng đang đánh đàn, âm thanh dịu dàng truyền cảm làm người khác không khỏi động lòng. Hần bao cả Tú Xuân Lâu, ngày ngày nghe nàng đàn ca, uống rượu, tâm trạng cũng trở nên thay đổi, có thoải mái, có vui vẻ, phóng khoáng hơn một chút. Sau đó Vương gia Kinh Phong lãnh đạm vô tình lại còn chuộc thân cho Tâm Nguyệt, đưa nàng ngao du sơn thủy và khi trở về lại ban cho nàng trở thành Vương phi, ái thiếp yêu của Vương gia mỹ tuấn nhất thiên hạ.

Tâm Nguyệt kia quả thật rất xinh đẹp, nàng ít nói dịu dàng nhưng có thể nhìn ra tâm nàng lạnh nhạt vô tình lại có chút tàn nhẫn. Nàng không quan tâm hần có thể thiếp, chỉ cần các nàng không quá đáng nàng cũng chẳng quan tâm. Chính vì thế mà Kinh Phong rất hài lòng về nàng. Tuy không gọi là thương là yêu, nhưng cũng có chút lòng sủng ái, hần ghét nhất nữ nhân vì tranh ân sủng mà đấu đá tranh đoạt lẫn nhau.

Nghĩ đến đây hần nhớ lại lời nói của tiểu nha đầu Mai Nhi lúc trước, lại nhìn người con gái trước mắt, hình như trên hai má trắng hồng của nàng vẫn còn thấy mờ mờ vết đỏ, bông nhũm mà tâm trạng có chút không vui. Có phải Tâm Nguyệt kia thật lạnh lùng độc ác, điềm nhiên nhìn các nàng khác ức hiếp người khác cũng không nói một lời sao? Quả thật là nhìn không thấu tâm tình của phụ nữ

Hần cũng có vì nhìn thấy Tâm Nguyệt xinh đẹp, phong thái điềm đạm tao nhã, và nhất là nàng làm cho hần vui vẻ nên không cần suy nghĩ xuất thân của nàng, cũng không nghĩ yêu nàng mà đã lập nàng làm Vương phi. Nhưng khi biết tin Hoàng thượng cùng Thái hậu ban hôn, lập Thụy Vi làm Vương phi, Tâm Nguyệt cũng không nói với hần lời nào, chỉ là khóe mắt lại rơi lệ, sẵn lòng bức tức, vậy là hần liền hứa với Tâm Nguyệt sẽ không bao giờ sủng ái Thụy Vi.

Vì một lời hứa với mỹ nhân hần liền ban lệnh đưa Thụy Vi vào biệt viện.

Vì nước mắt mỹ nhân hần không thèm nhìn Thụy Vi lấy một lần.

Vì hần cao cao tại thượng vốn khinh thường nhân sinh nên chưa bao giờ suy nghĩ cho ai điều gì.

Nếu không vì có buổi thọ yến, căn bản là hần sẽ không nhớ ra nàng là ai.

Ngay cả Vương phi của mình hần cũng không nhớ.

“Vương gia đang suy nghĩ chuyện gì sao?” tiếng nói nhẹ như gió, mang theo vài phần dừng đứng, Thụy Vi nhìn hần ánh mắt sâu như biển.

“Không có gì. Nàng nghỉ ngơi đi, ta trở về đây.” Trời đã mang màu sắc tím nhạt, cô đơn tịch liêu không sao chịu nổi.

“Cung tiễn Vương gia” Nàng không giữ hần lại, cung cách lại càng lạnh như băng, ai biết được nàng đang âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Khi trở vào phòng đã thấy Mai Nhi và Nhã Nhi đang trầm trồ những hộp những rương đồ để trên bàn và dưới đất, tổng quản vừa mới mang thêm vào đang đứng kế bên, sắc mặt vui vẻ thấy nàng trở vào liền nói:

“Bẩm Vương phi, đây là quà Vương gia ban tặng.”

Thụy Vi chỉ nhìn qua một cái rồi ngồi xuống ghế:

“Tổng quản chuyển lời ta tạ Vương gia, nhưng ở đây ta không thiếu, cũng không cần cái gì, tổng quản mang về trả lại cho Vương gia.”

“Thưa Vương phi, nhưng đây là quà cùng tước phẩm của Vương phi, Vương gia đã có lệnh như vậy, thật ra là có chút chậm trễ.” Quản gia có chút bất đắc dĩ nói.

“Đáng lẽ ra phải dâng lễ vật cho Vương phi từ lâu rồi, nhưng bây giờ Vương phi cũng đã được hưởng tước vị như Vương phi Nguyệt Phi.”

Thụy Vi cười lạnh:

”Ta đã nói hiện tại rất tốt, tổng quản cứ hồi báo ta rất đa tạ Vương gia nhưng vốn ta không cần những thứ này.”

“Vương phi, như vậy gia sẽ trách tội.” Tổng quản có chút khó xử, vị Vương phi này hẳn biết thật ra là không màng danh lợi, khí chất cao quý, nhưng gia đã phân phó nếu Vương phi không nhận ông thật khó xử.

Nàng ngáp ngừng nhìn qua từng rương, gồm có gấm vóc lụa là, nữ trang cùng vàng bạc nén. Toàn là cực phẩm tinh xảo, nàng thở dài vươn tay lấy hai khúc lụa màu tím, một chiếc trâm cùng hai chiếc vòng ngọc, rồi mỗi mâm vàng, bạc nàng lấy một nén đưa cho Mai Nhi cầm.

“Ta đã lấy đủ còn lại mang về đi, còn nữa, tổng quản nói với phòng bếp cũng không cần chuẩn bị thức ăn cho ta, cần gì ta sẽ cho Mai Nhi, Nhã Nhi đến hỏi.”

Tổng quản do dự hồi lâu cũng cho người mang về:

“Mai Nhi, Nhã Nhi, các em cầm hai khúc lụa này may áo”, sau đó lại lấy hai chiếc vòng đeo vào tay hai người.

“Tiểu thư?”

“Hai thỏi vàng bạc này các em đổi nhỏ ra chi tiêu khi cần thiết, chúng ta ở đây có rau để ăn, có áo để mặc rồi, những thứ đó chỉ là vật ngoài thân, ở nơi này như vậy là tốt rồi, đừng nên tự chuốc họa vào thân.” Nàng lạnh lùng nói.

7. Chương 7

Chương 7: Thọ yến

Nhưng Vương gia cũng ngày ngày lui tới, kể từ khi tổng quản mang tặng phẩm trở về, hẳn cứ luôn trầm tư suy nghĩ, ngày ngày lại luẩn quẩn nơi Tuyết Các.

Lần đầu nàng bối rối. Lần thứ hai nàng hơi ngạc nhiên. Lần thứ ba nàng kinh ngạc. Nhưng sau đó là đôi mắt tĩnh lặng thờ ơ, nàng đối với việc hẳn đến chỗ nàng sửa sang vài chỗ, đem thêm vài thứ cần dùng cũng không có ý kiến gì. Ngày nào hẳn cũng cùng dùng cơm với nàng, nghe nàng đàn hát, chơi cờ nhưng không nói chuyện nhiều, nàng cũng không giữ hẳn ở lại, không biết nàng cố ý hay vô tình mà mỗi buổi chiều các thê thiếp đều đến mời hẳn về chỗ các nàng ấy, khi thì có vật ngon mời hẳn dùng, khi thì có điệu múa hay muốn hẳn thưởng thức. Biết là Thụy Vi cố ý báo tin nhưng Kinh Phong vẫn rời đi, vì hẳn cũng không muốn ép nàng. Trong lòng một mảnh phong ba không rõ là muốn cái gì, cần cái gì.

Thấm thoát gần đến ngày thọ yến, sáng sớm hôm nay Kinh Phong cho người mang y phục đến cho nàng, vẫn màu trắng đơn giản nhưng được may rất đẹp cùng với chất lượng lụa thượng hạng bậc nhất, cùng một hộp trang sức hết sức tinh xảo mà vừa nhìn nàng đã nhận ra trong đó còn có lẫn những món trang sức của nàng trước đây.

“Vương phi, hôm nay gia cùng Vương phi sẽ vào cung dự thọ yến của Thái hậu, mời Vương phi đi chuẩn bị.”

Thọ yến Thái hậu, ngày trước vị Thái hậu này cũng yêu thương nàng nhưng chắc người cũng không ngờ, ban hôn cho nàng lại chính là đẩy nàng vào chỗ thương tâm nhất. Thụy Vi mới đầu cũng có hơi ngạc nhiên tại sao Vương gia lại mang nàng đi, là Thái hậu yêu cầu sao, nhưng nàng cũng không hỏi không nói gì.

Kinh Phong ngồi trong tiền sảnh vương phủ uống trà, phía dưới Vương phi Tâm Nguyệt cùng các thị thiếp đang nhủu mày giận dữ.

“Gia, chúng thiếp thân không được tham dự thọ yến là lẽ thường nhưng tại sao ngay cả Nguyệt tỷ tỷ cũng không được đi?” Lam Phi chu chu miệng xinh xắn hỏi.

Kinh Phong vẫn thong thả uống trà, cũng không có ý nói gì.

“Gia.”

“Gia.”

“Vương phi Thụy Vi là Vương phi chính thức được Hoàng thượng và Thái hậu ban hôn.” Thấy Vương gia không nói gì, tổng quản nhìn các nàng có chút coi thường bèn phá lệ lên tiếng.

Nhất thời sắc mặt Tâm Nguyệt biến sắc, tay thon nhỏ nắm chặt váy áo, các nàng khác cũng đỏ rần cả mặt, âm ức trừng mắt nhìn tổng quản. Không khí trong sảnh lập tức như đông cứng lại.

“Các muội muội không nên làm loạn, gia có chủ ý của mình.” Tâm Nguyệt nhẹ nhàng lên tiếng rồi nhìn Kinh Phong mỉm cười. Biết tính hẩn, Tâm Nguyệt cùng các nàng có không cam lòng cũng phải nhẹ nhàng mỉm cười lại.

“Vậy ra là ý của Hoàng thượng cùng Thái hậu”, Lam nhi nhẹ nhàng nói, không phải ý riêng của gia là được rồi. Các nàng khác cũng lập tức vui vẻ trở lại cùng trò chuyện uống trà.

Kinh Phong vẫn một mực không nói gì, cũng không nhìn các nàng một lần nào, chỉ khi một nô tỳ đi vào quỳ xuống bẩm báo: “Bẩm Vương gia, Vương phi đã tới”, đôi mắt đẹp ấy mới ngẩng lên chăm chú nhìn ra phía cửa.

Nàng nhẹ nhàng bước vào, mang theo hương sen thoang thoảng như tiên nữ lạc chốn phàm trần, thân váy trắng trắng muốt, tóc vấn hình hoa, ngũ quan kỳ thật tuyệt mỹ, trang điểm nhẹ nhàng, đôi môi ánh hồng kiêu diễm. Tất cả ngẩng mặt nhìn nàng, tức thời như có gió xuân lướt qua, tâm can bỗng dưng nhẹ nhàng.

“Tham kiến Vương gia, Vương phi, các vị tỷ tỷ” Âm thanh nhẹ nhàng dịu dàng.

Kinh Phong si ngốc nhìn nàng còn tất cả các nàng khác nhất thời bất động, cảm giác thư thái trôi qua tức thời hận ý càng cao.

Hận vì nàng là Vương phi được thánh ân. Hận vì nàng quá tuyệt mỹ. Hận vì nàng quá dịu dàng. Hận vì Vương gia nhìn nàng như vậy, chưa từng dùng ánh mắt đó nhìn ai, có chú ý, có chút oán trách bi thương, lại nhiều phần sủng ái yêu chiều.

Nàng xuất hiện nhất thời làm Kinh Phong kinh động tâm can, rõ ràng nàng thật đẹp, nàng đứng ngay trước mặt nhưng một tiếng Vương gia, âm thanh xa cách làm hẩn tưởng nàng là ảo ảnh cách xa ngàn dặm. Cũng không để ý tới các nàng khác. hẩn dịu dàng mỉm cười:

“Nàng tới rồi”, nhưng đôi mày lập tức nheo lại. Nàng tuy xinh đẹp nhưng lại không đeo trang sức, không phải hẩn đã cho nàng trang sức của nàng sao, sao chỉ có đôi hoa tai dài, một cây trâm ngọc đơn giản buộc búi tóc cao cao, trên tay chỉ có chiếc vòng ngọc.

“Tham kiến Vương phi”. tổng quản thi lễ.

“Thụy Vi muội muội tới rồi sao?” Tâm Nguyệt đứng lên đi về phía Thụy Vi.

“Tham kiến Thụy Vi Vương phi” Các nàng khác tuy không cam lòng nhưng trước mặt gia vẫn phải thi lễ với nàng.

“Sau này nàng gặp mặt chúng ta không cần thi lễ, điều là người một nhà cả” Tâm Nguyệt nắm tay nàng nói, vẻ mặt có chút gì đó u ám nhưng vẫn dịu dàng, thiện lương. Không khí có chút kỳ lạ làm Thụy Vi hơi nhúu mày, ánh mắt Kinh Phong vẫn chưa lúc nào rời khỏi nàng.

“Được rồi bây giờ các nàng ai trở về nơi ấy đi” Lời nói phát ra có chút lạnh lùng, nghe ra lại có bá đạo cùng cảnh cáo.

Các nàng nhất thời run sợ vội vàng rời khỏi. “Thần thiếp xin lui xuống.”

Tất cả các nàng rời đi, trong sảnh chỉ còn Vương gia cùng nàng, không khí lại im lặng, dường như ngưng đọng lại. Kinh Phong mỉm cười nhẹ nhàng:

“Đưa Vương phi ra xe”, hần nhẹ nhàng phân phó tổng quản rồi xoay sang nàng: “Nàng ra xe trước chờ ta một lát.” rồi xoay người bước ngược vào thư phòng.

Cỗ xe ngựa tuy tinh xảo đẹp đẽ nhưng bên trong cũng không rộng rãi lắm. Hai người gồi chung xe quả là không được tự nhiên, hần cứ nhìn nàng chăm chăm rồi nhẹ nhàng rút trong tay áo cây trâm hình phượng thật đẹp, sắc ngọc trong suốt thoát nhìn quả thật là bảo vật hiếm có. Rồi ghé sát vào nàng hần cài lên tóc.

“Không phải đã cho nàng nữ trang sao, sao lại không đeo?” Hần cài xong cũng không có ý định ngồi lại chỗ của mình, vẫn áp sát nhìn nàng. Khoảng cách gần như vậy, quả thật làm người ta không thoải mái, tự nhiên tỏ ra dè dặt như vậy làm nàng nhất thời kinh ngạc nhìn hần. Ánh mắt nhẹ nhàng có chút dè dặt ấm áp.

“Vương gia, thiếp thân không thích mang nhiều trang sức”, lời nói nhỏ nhẹ nhưng khuôn mặt lại ửng hồng.

Gần nàng như vậy, tim Kinh Phong bỗng nhiên đập mạnh, một cảm giác lạ lần đầu xuất hiện, tâm tư hần như say.

Thụy Vi nhích về phía sau một chút, vì có gì mà lại gần nàng như vậy. Có chút bất đắc dĩ, hần lui người về, trong lòng vẫn bị hương thơm trên người nàng mê hoặc.

Trong Vương phủ.

“Tỷ tỷ, Vương gia thay đổi rồi sao, cứ nhiên đối xử với Thụy Vi như vậy?” Các nàng đang ở hoa viên uống trà, giọng Lam Phi vang lên bức bối.

Các nàng thay phiên nhau nói, tranh luận bất bình như ong vỡ tổ. Vương gia thay đổi ư, không có khả năng, chỉ là sủng ái Thụy Vi thôi. Nàng ta đẹp như vậy, dịu dàng, tài nghệ như vậy, nếu nàng là đàn ông cũng xiêu lòng vì nàng.

Tâm Nguyệt nghiêm mặt nói:

“Vương gia sủng ái nàng thì sao? Dù gì nàng cũng là Vương phi chính thức, huống hồ gì các người ở đây ai có thể so sánh với nàng” Nhìn hết một lượt thấy các nàng xấu hổ đỏ mặt. “Gia ghét nhất là chuyện mưu mô tranh sủng, các người nên yên phận sống tốt đi, có chuyện gì xảy ra, e rằng tính mạng cũng khó giữ.” Nói như thế nhưng lòng dạ đàn bà mưu sâu tựa bể, biết đâu là giới hạn.

Nói rồi xoay người trở về, không phải nàng không so đo, không để ý. chỉ là nàng biết Vương gia vốn lãnh đạm vô tình, sủng hạnh là thế nhưng không hề yêu thương nhân nhượng, dịu dàng. Bây giờ nàng có vương vị, có vị thế, sống thoải mái, như thế đã là tốt rồi, huống hồ nàng nhìn ra là gia có tình ý với Thụy Vi, nhất quyết sẽ yêu thương nàng ta. Nhìn ánh mắt gia khi đó nàng biết là gia thật sự động tâm, xem ra nữ tử đó cũng thật xứng đáng. Nhưng có vẻ nàng ta cũng là tâm tình như nước, thiện lương, không phải nữ tử bình thường, khí chất cao quý như vậy. Mà nàng nếu chỉ vì tranh sủng thì thật ra là không lượng sức, chỉ cần không động nàng thì nàng cũng không động lại, cho nên việc gì nên tránh thì nên tránh. Nói thì thật dễ nhưng thế sự khó lường, lòng dạ con người thiện ác tùy lúc, có ai biết trước mình sẽ trở nên như thế nào.

Trong hoàng cung, Thụy Vi rất được lòng Thái hậu cùng Hoàng thượng, đã lâu không gặp nàng vẫn xinh đẹp đáng yêu như vậy. Theo ý Thái hậu, nàng biểu diễn một chút tài nghệ, mà tài nghệ của nàng cũng làm khuynh đảo bá quan văn võ.

Nhìn thấy ai ai cũng nhìn nàng bằng ánh mắt si ngốc, Kinh Phong bất giác chỉ hận không thể đem nàng nhốt lại trong phòng, trong tim chợt có chút đau đớn, trên đường đi là nàng miễn cưỡng nói cười, là nàng cố gắng cách xa hần, là nàng luôn lạnh lùng thờ ơ với hần.

8. Chương 8

Chương 8: Chuyện xưa

Trên đại điện, Hoàng đế cầm chén rượu nhìn sang Kinh Phong nói rõ ràng, giọng điệu có chút ân hận.

“Hoàng huynh, huynh thật tốt số, lấy được Thụy Vi làm thê tử, huynh nên đối xử với nàng tốt một chút.”

Thấy Kinh Thiên trầm ngâm, tên Hoàng đệ này vài năm nay sức khỏe khá tốt, cũng là vị minh quân tài đức hơn người, tính tình cũng lãnh đạm vô tình nhưng hôm nay lại có vẻ bất đắc dĩ này.

“Thật ra ta biết huynh hận thừa tướng lấy con gái ra để củng cố thế lực, nhưng kỳ thực nàng cũng thật tội nghiệp, mẫu thân là thứ phi nên nàng sống cùng mẫu thân như chim nhốt trong lồng, bị ức hiếp cũng không có ai bên vực.” Ánh mắt trầm ngâm lại chuyển sang tìm Thụy Vi, uống một chén rượu lại hướng ánh mắt ra nơi vô định nói tiếp “có lần nàng bị các tỷ tỷ xô xuống hồ nước trong mùa đông chút nữa là mất mạng.”

“Tại sao người biết?” Trong tim Kinh Phong dậy lên một lần sóng lo sợ đau lòng.

“Mẫu thân của nàng vốn là kỳ nữ trong cung, được Thái hậu sủng ái, biết được kỳ nữ của mình có tình cảm với thừa tướng nên an bài hôn sự, tuy nhiên lúc đó thừa tướng đã có thê tử chính thức nên bất đắc dĩ phong làm thứ phi. Từ nhỏ nàng cũng hay cùng mẫu thân vào cung thăm viếng Thái hậu, ta cũng có gặp nàng vài lần. Lúc đó nàng là bé gái đáng yêu, như con chim yến riu rít, lanh lợi, thấy ta ôm yếu luôn quan tâm, làm cho ta vui. Huynh cũng biết ta từ nhỏ ghét tiếp xúc với người khác, nhưng mà đối với nàng ta cũng yêu thích, không đành lòng nổi giận với nàng. Nàng đối với ta là ngoại lệ.”

Nhìn ánh mắt Kinh Phong như muốn hỏi “sao ta không biết nàng?”

Kinh Thiên cười cười nói:

“Huynh lúc đó ngoài việc chú tâm luyện võ, đọc văn thơ rồi xuất cung săn bắn ra thì có cho việc gì hay để ai vào mắt đâu” Giọng nói hàm ý trách cứ nhưng nhanh chóng chuyển sang nuối tiếc “ta vốn định lập nàng làm phi nhưng thừa tướng lại đi nói với Thái hậu ban hôn cho huynh”, Ánh mắt có chút sắc bén.

“Vậy ra là ta cướp đi phi tử của người hay sao?”

“Ha ha, xem ra huynh cũng có ý với nàng? Cũng không hẳn như thế, Thái hậu từng nói Thụy Vi là người con gái mà người đời hay gọi là nhất kiến chung tình, nàng ta suốt đời chỉ có thể yêu một người mà cũng chỉ có thể chấp nhận người đàn ông của mình chỉ yêu một mình nàng ấy mà thôi. Huynh biết ta thân là hoàng đế thân bất do kỷ, vốn dĩ không thể chọn toàn tâm toàn ý vì mỹ nhân, nên ta đồng ý ban hôn sự cho huynh, cũng là mong huynh tìm được người duy nhất của đời mình.” Kinh Thiên chăm chú nhìn người anh của mình nói ra lời nghiêm túc,

Vị huynh trưởng này vì hấn mà gánh vác trọng trách quốc gia, sau đó toàn tâm toàn lực giao lại một quốc gia rộng lớn vững vàng hùng mạnh lại cho hấn. Mà hấn cũng biết trong lòng huynh ấy cũng chỉ có thể chứa chấp một người, và Kinh Thiên hy vọng Thụy Vi sẽ là người đó.

“Người nói nàng từng bị đẩy xuống hồ bằng sao?”

Ánh mắt Kinh Thiên tối đi:

“Lúc đó ta đang cùng Thái hậu ăn điểm tâm thì tin báo phủ thừa tướng cho người thỉnh ngự y Tân Quan Mặc đến xem bệnh cho tiểu thư nhà họ.” Ngự y Tân Quan Mặc là ngự y chuyên trị cho Hoàng Thái tử một bước không rời, vì lúc đó thân thể thái tử cực kỳ yếu kém.

“Thái hậu và ta biết chính nàng gặp nạn, liền cho ngự y đi ngay rồi qua lời ngự y trở về bẩm báo, thì ra trong lúc cả nhà quây quần bên ao sen chuẩn bị ngắm hoa tuyết liên ngàn năm nở, Thụy Vi vì thân thể yếu đuối nên được thừa tướng ôm trong lòng. Các tỷ muội của nàng lại lấy đó làm ghen ghét, sau đó nhân lúc mọi người ngắm hoa thì ngáng chân làm nàng rơi xuống nước hồ giá lạnh, cứu sống được quả thật thần kỳ.”

Nghे đến đây tim Kinh Phong như muốn vỡ tung, cô gái như vậy lại chịu hoàn cảnh như thế.

Kinh Thiên trầm ngâm:

“Nhưng cũng từ đó nàng trở nên lãnh đạm, không còn vui vẻ, không còn hoạt bát, có vào cung cũng trốn dưới chân mẫu thân, không chơi cùng ta nữa. Ta có làm trò có trêu chọc nàng cũng chỉ nhìn ta với ánh mắt có phòng bị có sợ hãi, làm Thái hậu lúc đó rất đau lòng. Nhưng sau này ta mới biết chính là nàng sợ lại bị người thân, người nàng tin tưởng thương yêu một lần nữa làm nàng tổn thương sâu sắc, nên mới lãnh đạm như vậy. Mà đối đãi thế nhân, có như thế sẽ không bị tổn thương, không bị người khác làm cho đau lòng.”

Hai người đàn ông tuấn mỹ nhất thiên hạ nhìn về cô gái đang say sưa trò chuyện cùng Thái hậu. Ánh mắt như nước lấp lánh an tĩnh, nhưng cũng đã lâu Kinh Thiên và lần đầu Kinh Phong thấy nàng vui vẻ linh hoạt bát như vậy, xem ra vết thương lòng cũng vơi đi nhiều.

9. Chương 9

Chương 9: Chuyển biến

Trên đường hồi phủ, nàng lại khôi phục vẻ đứng đưng lạnh lùng xa cách với hắn. Kinh Phong cũng ngăn người suy nghĩ “nhất kiến chung tình”, “cùng nhau nắm tay đến đầu bạc răng long” có thể sao? Cả hai điều theo đuổi suy nghĩ riêng nên cũng không nói gì với nhau.

Về tới Tuyết Các, Thụy Vi ngâm mình trong bồn tắm xua đi mệt nhọc ban ngày. Nàng suy nghĩ vì có gì cuộc đời nàng lại nhiều nỗi trăn trở đến vậy. Từ lúc hiểu chuyện, nàng đã biết mẫu thân sống không hạnh phúc, biết phụ thân không để mẫu thân cùng nàng vào mắt, biết nàng và mẫu thân chỉ sống như một cái bóng trong phủ. Nàng cũng không so đo, chỉ cố gắng làm mẫu thân vui lòng, cố gắng ngoan ngoãn không gây sự phiền phức ấu thân. Đôi khi nàng cũng tự hỏi mẫu thân và nàng đã làm sai chuyện gì, hay chỉ là do mẫu thân không phải phụ nhân chính thức. Nàng cũng không phải là thân nam nhi, chỉ là cô gái yếu đuối, khiến mẫu thân chịu ủy khuất. Hiện giờ nàng cũng như thế, cũng đang bị giam cầm và thất sủng. Thật là ai oán thương tâm.

“Vi Nhi, con lại nghĩ ngợi chuyện đau lòng sao?” Là Cầm Nương.

Thụy Vi đứng dậy khoác áo choàng, mái tóc còn rũ nước, hương thơm lay động lòng người. Nàng mỉm cười nhìn ngoài cửa sổ, ánh trăng đã nhỏ cao tròn vành vạnh.

“Cầm Nương, người đã tới, cũng không có chuyện gì, chỉ là suy nghĩ vẩn vơ, nương đừng để ý.”

“Chuyện cũ không qua làm sao chuyện mới đến, lại không chắc chuyện mới sẽ làm ta đau lòng hơn chuyện cũ, con người vẫn phải tiếp nhận và vượt qua.”

Thụy Vi không nói gì, tay với lấy đàn, nàng nhẹ nhàng gảy lên một khúc, tiếng nhạc vang lên giữ đêm khuya tĩnh mịch. Nàng ghé ngồi ngay bậc cửa, ánh trăng lung linh soi vào thân ảnh mờ mờ ảo ảo, bên cạnh một bóng người cúi xuống lắng nghe. Xa xa, một hình bóng thon dài cũng lặng lẽ chăm chú nhìn nhân ảnh đang gảy đàn ưu tư.

Sáng hôm sau Thụy Vi đang cùng hai nha đầu chăm sóc ngoài vườn, cùng nhau vui đùa, cùng nhau cười vang vẻ, một thân ảnh cao quý mặc áo bào màu lam đứng dựa vào cây cao cạnh hậu viện, ánh mắt hình như có tia sáng

Nàng đứng dưới ánh mặt trời rạng rỡ, tay lấm lem bùn đất nhưng khuôn mặt xinh đẹp bừng sáng, khiến người nhìn không khỏi tim đập rộn ràng, chấn động tâm can.

“Nô tỳ tham kiến Vương gia” Mai Nhi nhắc thấy bóng Vương liên nắm tay Nhã Nhi nhắc nhở quỳ xuống thi lễ.

Nghe tiếng Vương đến, nụ cười trên mặt nàng tắt lịm, khuôn mặt đẹp lại khôi phục vẻ lạnh lùng thờ ơ.

“Thần thiếp tham kiến Vương gia.”

Hắn nheo mắt nhìn nàng lười biếng nói “miễn lễ”, trong giọng nói pha vẻ thờ ơ có chút giận dữ. “Vương phi cũng thích làm vườn? Đã ăn sáng chưa?”

“Buổi sáng nên vận động một chút, Vương gia vẫn chưa ăn sáng?” nàng ngược nhìn hắn ánh mắt trong trẻo dò hỏi.

“Vẫn chưa” âm thanh như buổi rỗi.

Nàng cười thầm, sao hiện giờ hắn lại giống như đứa trẻ đang đòi hỏi, tâm trạng cũng đang tốt nàng nhìn hắn mỉm cười nói

“Vương gia, thiếp đang đỡ tay chăm luống rau này, mời Vương gia ra sảnh đợi một lát, Mai Nhi sẽ chuẩn bị bữa sáng, được không?”

Hắn nheo mắt nhìn nàng, bỗng nhiên bước tới gần:

“Ta giúp nàng một chút, sau đó nàng nấu mì cho ta được không?” nói rồi liền cúi xuống cùng nàng vén đất, không biết tâm tư đang nghĩ gì.

Trong ánh nắng tỏa mát rượi, hắn cùng nàng chăm sóc các luống rau, cùng nhau vui vẻ tận hưởng mùi vị thiên nhiên cây cỏ hoa lá, tựa như ảo, tựa như thực. Đây là lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác như vậy, tâm trạng hắn cực kỳ vui vẻ thoải mái. Sau khi giúp nàng xong, hắn chỉnh trang lại y phục rồi bước vào ngồi uống trà trong sảnh. Nàng thay y phục rồi xuống bếp, nấu cho hắn một bữa sáng thực ngon.

Thức ăn mang lên hắn nhìn qua tâm trạng cực kỳ ấm áp, vui vẻ, tuy đơn giản nhưng ăn vào thực rất ngon, hương vị thanh nhã, ngọt dịu, hắn ăn hết cả.

“Tay nghề của Vương phi thật không đơn giản, từ nay thường xuyên nấu cho ta.”

“Vương gia quá lời.”

Ăn xong, hắn cùng nàng dạo ngoài khuôn viên, khung cảnh cây cối xum xuê, bên trong ấm cúng nhưng bên ngoài toát ra vẻ thê lương lạnh lẽo. Tâm trạng hắn có chút không vui nhưng cũng không nói gì, tới tiểu đình cạnh gốc cây to mát mẻ nàng lại đánh đàn cho hắn nghe.

Tâm tư của nàng như mặt nước mùa thu, an tĩnh trong lành không hề xao lãng, nhưng trong tim lại có cảm giác ấm áp len nhẹ nhàng. Mà Kinh Phong thầm nghĩ người con gái như vậy chỉ sợ sẽ nhanh thoát tục, khiến người ta không nỡ chạm vào, không nỡ làm thương tổn. Lại suy nghĩ đến những lời của Kinh Thiên, bất quá suy nghĩ không ra tâm tư thực sự như thế nào mới phải. Nàng nhận ra tâm trạng Vương gia có gì đó bất ổn.

10. Chương 10

Chương 10: Trốn tránh

Từ hôm ăn bát mì của nàng, hắn không xuất hiện ở Tuyết Các, tuy nhiên thỉnh thoảng tổng quản đến nói Vương gia muốn ăn mì, bảo Vương phi nàng nấu rồi tổng quản lại mang đi. Nàng buồn cười nhưng trong lòng hẳn đã dần bao phủ.

“Cầm nương, Vương gia như vậy là sợ ta sao?” Hôm nay là một ngày trăng sáng, nàng một thân váy trắng đang đứng dựa cửa sổ nhìn ra ngoài.

Cầm Nương thở dài:

“Thụy Vi, con yêu hắn rồi sao?”

“Yêu?” nàng ngẩng nhìn Cầm Nương, từ khi hắn ngày nào cũng đến chỗ nàng, quấy rối tâm tư nàng, lúc đầu nàng có phiền có chán ghét nhưng ngày ngày trôi qua nàng dường như đã quen với sự tồn tại của hắn ở

bên cạnh. Nhưng rồi tự nhiên hần lại không xuất hiện nữa, nàng dường như lại có chút không quen, không lẽ tình cảm cũng được hình thành từ thói quen hay sao.

“Chỉ là thói quen.” Nàng thở dài nói khẽ.

“Vi Nhi, từ thói quen có thể sinh ra tình yêu làm người ta đau lòng đến chết, con hãy nhìn ta mà xem”, nói rồi đến bên cạnh vuốt làn tóc suôn mượt của nàng, khẽ ngâm:

“Đa mang thêm sầu khổ

Tương tư lắm hại thân

Tình như trăng dưới nước

Duyên như hoa trong gương

Chỉ có thể gặp không thể cầu”

Thở dài, có lẽ là nuối tiếc, có lẽ là thở than ột kiếp người mộng lung như sương khói, như ảo ảnh.

“Sắp tới ta không tới được nữa, ta có chuyện cần làm, con phải cẩn thận một chút.”

“Nương có chuyện gì sao?” nàng thần thờ hỏi.

“Chuyện của ta dưới âm thế cũng không thể lường trước được, con không nên lo lắng, ta tự xuất hiện trước con đã là một điều cấm kỵ nhưng ta không kìm lòng được, lần này có phúc nhân giúp ta đi chuyển thế ” Nói rồi tự tay lấy đàn hát một khúc bi ai, thương tâm nào lòng.

“Sắp tới con đừng nên ra khỏi Tuyết Các, cũng đừng cho người lạ vào đây. Ta thấy có bóng đen bên cạnh con là điềm không tốt, cũng đừng suy nghĩ tới người không biết quý trọng con, suy nghĩ được mất thì lại càng có khi không nở buông tay.”

“Nương cứ làm việc của mình, con gái thực mong nương có thể có được một cuộc đời mới, vì thế người đừng bận tâm đến con gái, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, họa tới muốn tránh cũng không được. ”

Đêm đó hai người cùng nhau tâm sự rồi quyến luyến chia tay, cầu chúc nhau có được hạnh phúc.

Kinh Phong từ lúc ăn được bát mì của nàng, trong tâm dường như tan chảy, đó là tình yêu khắc cốt ghi tâm ư, quá ư là viễn vông. Hần là Vương gia lạnh lùng tàn nhẫn, ngồi ở ngôi cao thường lạnh, tình cảm là thứ quá xa xỉ, có tình sẽ nhu nhược, có tình sẽ yếu hèn, có tình sẽ chết đau đớn. Hần quyết tâm không tìm nàng, không gặp nàng nhưng vẫn thích ăn mì nàng nấu. Mâu thuẫn quá, hần hầu như tìm quên trong đám phi tần mỹ nữ của mình, cố không nghĩ đến nàng. Hần sợ nhìn thấy đôi mắt trong suốt nhưng lạnh lùng thờ ơ của nàng nhìn hần, cũng như nhìn thế nhân. Cuộc sống, cách nghĩ của nàng khác lạ, dường như cuộc sống ngày ngày trôi qua không hề ảnh hưởng đến nàng, nàng chỉ là một người xem hoa, xem tháng ngày trôi qua lặng lẽ không một chút vướn bận. Nhìn thấy hình bóng xinh đẹp như ảo ảnh không thể với tới của nàng, trái tim hần dường như cực đau đớn. Nhưng hần vốn không biết rằng con người ta vốn dĩ chỉ cần một chút quá tay sẽ dễ dàng làm người khác tổn thương, có những chuyện chỉ cần không rõ ràng sẽ dễ đưa người ta vào chốn mơ hồ khó hiểu, kèm theo thương tâm thống khổ. Chính là lời nói có thể gây tổn thương sâu sắc nhưng cũng có thể hàn gắn vết thương, an ủi lòng người, nhưng mấy ai biết được điều đó, nhiều khi nhận ra thì có lẽ mọi sự đã muộn.

Thấm thoát lại ba tháng nữa lặng lẽ trôi qua, hằng ngày Vương gia không còn tìm đến các ái thiếp của hần nữa mà đều đi ra khỏi vương phủ, nhiều khi tới mịt mịt mới trở về, rồi còn có khi đi biệt tận nơi nào xa xôi không thấy bóng dáng, hầu như cố gắng lẫn tránh cái gì đó trong phủ. Hần đâu biết trong phủ, nàng Vương phi phải chịu khổ ra sao. Thấy Vương gia đột nhiên không còn chú ý đến Thụy Vi nữa, trong lòng các nàng ai nấy đều vui mừng hả hê ra mặt, không còn kiêng kỵ hay lo sợ, ghen tuông nữa. Tâm địa đàn bà một khi đã đổ kỵ thì ngàn quân cũng không ngăn lại được.

Một buổi sáng các nàng ào tới Tuyết Các trêu đùa nàng, lời nói có dao khiến tim người ta chảy máu, dường như còn chưa thỏa ý còn phá hủy khu vườn của nàng, lại còn tặng cho nàng một trận đòn nặng tay, thay nhau khinh miệt nàng. Nàng thì tự hỏi tại sao? Nào có trêu chọc tới ai.

Lại một buổi sáng, những người con gái xinh đẹp hơn hoa ấy, âm thầm cho người phá hủy lương thực dự trữ trong biệt viện Tuyết Các của nàng, căn dặn nhà bếp không chu cấp thức ăn cho nàng, hại nàng thân thể chịu đói đến suy nhược. Nhã Nhi phải lên ra phủ mua thức ăn. Nàng cũng chỉ chép miệng cho qua.

Lại là một buổi sáng thật đẹp, các nàng ấy thu hồi lệnh với phòng bếp vì đã nhìn thấy Mai Nhi ra ngoài mua thức ăn, liền tiến vào Tuyết Các đánh hai nha đầu một trận. Thụy Vi lại mang thân chịu đòn thay, chủ tớ cùng nhau chịu một trận đòn đau. Mà nàng dường như không hề phản kháng

Các nàng một tay che trời, che hết tất cả mọi người trong Vương Phủ, kể cả hai vị tổng quản cũng bị các nàng lừa phỉnh, không hề hay biết mảy may một chút, có biết cũng không dám lên tiếng bênh vực một Vương phi thất sủng. Đúng là trời hay giúp kẻ ác, hay nói đúng hơn người tốt luôn phải chịu nhiều ủy khuất thương tâm.

Bởi vì sao? Bởi Vương phi Thụy Vi lại một lần nữa bị Vương gia quên lãng.

Bởi nàng chỉ như chiếc bóng mờ nhạt trong Vương phủ.

Bởi nàng trong Vương phủ không quyền không thế, cũng không người che chở.

Bởi vì nàng dung nhan tuyệt đẹp nhưng lại không biết sủng nịnh người khác, lại càng không biết lấy lòng hay phản kháng hay hại người, chỉ biết thương tâm có một mình.

11. Chương 11

Chương 11

Một buổi sáng đẹp trời, Vương phi Tâm Nguyệt có nhã hứng ngắm hoa, bảo tỷ nữ mời nàng cùng thưởng ngoạn, các nàng được che ô đi thông thả an nhàn còn nàng vì Mai Nhi, Nhã Nhi còn bị thương nên không ai hầu cận, một thân yếu đuối phiêu diêu như gió đi trong ánh nắng chói chang rực rỡ.

“Thụy Vi muội muội dạo này khí sắc có vẻ không tốt?” Tâm Nguyệt Vương phi nhàn nhã hỏi.

“Thời tiết thay đổi nên muội cũng cảm thấy mệt mỏi, đa tạ tỷ tỷ quan tâm.”

“Vương phi hình như không thích ngắm hoa?” Lam Phi nhẹ nhàng châm biếm hỏi.

“Sao Lam Phi lại nói như thế?”

Nàng ta che miệng cười, ánh mắt hả hê:

“Nhìn Vương phi chật vật quá!” Còn không chặt vật sao, nàng không có ô che, một thân mảnh mai đi ngắm hoa giữa trời nắng oi bức, thật là...

Nhưng hình như như thế còn chưa đủ, trời lại bắt chợt đổ mưa to, các nàng có ô lại nhanh chân vào tiểu đình trú mưa, Thụy Vi nhìn tiểu đình trước mặt hình như không có chỗ cho nàng.

“Thụy Vi muội muội nhanh chân trở về đi, chúng ta cũng mệt rồi, hôm nay ngắm hoa đến đây thôi.” Tâm Nguyệt Vương phi nhẹ giọng nói. Như trút được gánh nặng, nàng liền cáo từ đám mưa từ từ đi trở về Tuyết Các, thân ảnh đứng đưng chậm rãi của nàng làm người ta thực hận, nàng gặp nắng rồi gặp mưa cơ thể đã nhiễm lạnh.

Các nàng thông đồng che mắt tổng quản khiến ông không cách nào biết rõ chuyện gì xảy ra cho vị Vương phi thất sủng kia, lại còn hành hạ hai tiểu nha đầu khiến nàng thương tâm. Lòng dạ con người nói lúc tỉnh táo có thể phân biệt sai trái, đúng sai, làm chuyện tốt cho người và cho bản thân con đường lui, còn một khi sa vào u mê thì dù thần chết đứng bên cạnh cũng không nhận ra, lại càng đi làm chuyện hại người hại mình.

Nàng Vương phi thất sủng bị người ta khinh khi, đùa cợt, nàng tâm lạnh như đá, nhưng nhen nhóm lửa yêu thương rồi bị dập tắt tàn nhẫn. Nàng một thân nhuốm bệnh còn hai a đầu bị thương tích đầy mình, nàng

thống khổ, nàng đau lòng nhưng không ai để nàng nương tựa. Từ nhỏ đã không có, lớn lên có phu quân cũng như không, số mệnh cả đời cô độc.

Dưới ánh trăng, một thân áo đen cao lớn mạnh mẽ, khuôn mặt khuất trong ánh mờ như ảo như thực, nàng bất động nhìn hần.

“Người nhìn thấy ta?” âm thanh trầm ấm nhưng lạnh như băng, người đó xoay về phía nàng, nam nhân ngũ quan như tạc, như vị thần hiện ra trong bóng đêm, dung mạo tuyệt phẩm nhưng phảng phất vẻ lạnh lùng vô cảm, ánh mắt sắc như dao lóe lên ánh sáng kỳ dị. Cả người toát lên khí chất cao ngạo, đe dọa vô cùng, lại phảng phất hơi thở của cái chết.

Nàng nhìn hần rồi chậm rãi ngồi dậy, ngạc nhiên vì bản thân lại không hề có cảm giác sợ hãi, ngược lại còn có chút tò mò:

“Người hiện ra rõ ràng, lý gì không thấy?”

Hần nhìn vẻ bình thản của nàng trong lòng có chút kỳ lạ:

“Ta là vương tử của Ma quốc.” Chậm rãi buông ra một câu, “là chuyển thế của hài tử Cầm Nương”.

“Người là chuyển thế hài tử Cầm Nương, Cầm Nương thế nào rồi?” giọng nàng có chút khản trương cùng lo lắng.

Ánh mắt lạnh lẽo của hần nhìn ánh mắt trong suốt của nàng: “Đúng, Cầm Nương dù gì cũng có chút quan hệ với ta, bà ấy đã siêu thoát rồi, trước lúc lên đường bà nhờ ta có dịp thì để mắt đến người, nhưng có lẽ ta đã đến muộn.”

Thực ra hần đã đến trước, đã nhìn thấy nàng chịu khổ sở như thế nào, nhưng hần không ngờ nàng dũng cảm cùng nhu nhược đối mặt không chút oán than, cảm phần. Nhưng hần là vương tử của Ma Quốc không thể tùy ý ra tay cứu người trần, dù đã có lời với Cầm Nương.

“Ta sắp chết sao?” Nàng nghe hần nói đã muộn thì thực ra trong lòng có chút không cam tâm nhưng bất quá nàng cũng thấy sống thật mệt mỏi, Cầm Nương cũng không còn, có lẽ trước lúc siêu thoát cũng đã nhẹ lòng rồi.

Ánh mắt nàng vẫn trong trẻo bình lặng, không chút sợ hãi, nữ tử này ngoài xinh đẹp ra khí chất cũng khiến người khác đau lòng.

“Người không sợ sao? Là kết thúc sinh mạng, là sẽ chấm dứt sự hưởng thụ vinh hoa phú quý, là đến một thế giới khác, thế giới của cái chết, quả thật không sợ sao?” Hần nheo mắt nhìn nàng nói khẽ.

“Vinh hoa phú quý cũng như trăng dưới nước, hoa trong gương, chỉ là ảo ảnh nhân gian, ta cũng không thấy quan trọng, chấm dứt cũng tốt, ta đây cũng mệt mỏi rồi.”

“Khi nào ta đi?” Không biết từ lúc nào nàng đã đến bên cạnh hần nhìn ra ngoài ánh trăng sáng, mông lung hỏi hần.

“Sắp rồi, người còn năm ngày”, nói rồi nhìn nàng chăm chú.

“Năm ngày sao?” nàng tự hỏi bản thân, là nhẹ lòng hay là quyến luyến?

“Có việc gì cần ta giúp không?” Dù gì cũng nhận được sự ủy thác của Cầm Nương.

Nàng nhẹ cười, nụ cười thê lương khiến người ta kinh ngạc mà đau lòng: “Đa tạ, ta tự làm được.”

“Vậy, người hãy làm những gì cần làm đi.” Thân ảnh tan ra biến mất.

Nàng thở dài, còn lại năm ngày, nói dài không dài, mà ngắn cũng không ngắn. Người có hạnh phúc trong tay, trong lòng sẽ có chút lòng tham, lưu luyến cảnh giàu sang phú quý, an nhàn hưởng thụ, người thân vây quanh. Người không có hạnh phúc sẽ thấy cái chết là con đường giải thoát, chấm dứt khiếp người lo toan, mệt mỏi. Nàng thì thế nào, hạnh phúc là gì nàng chỉ cảm nhận qua tình mẫu tử với mẹ, còn lại cuộc đời của nàng chỉ là một mảnh tĩnh lặng, chỉ là hư vô đau đớn. Nàng lại cầm đàn lên gảy một khúc tương tư lệ, nhưng chỉ hát được một đoạn rồi vang lên một tràng ho khan bất lực “Khụ khụ khụ...”, thương cảm thê lương vô cùng.

“Tiểu thư sao vậy?” Hai nha đầu vội đẩy cửa vào lo lắng đau lòng hỏi.

“Sao giờ này các em vẫn chưa đi ngủ?” nàng nhìn bọn họ thân thể xanh xao tiều tụy, “thật ủy khuất cho các em.”

“Tiểu thư sao lại nói như thế, chúng em được bên cạnh tiểu thư đã là phúc phận của chúng em rồi, chỉ đau lòng vì tiểu thư phải chịu khổ nhiều như thế.” Hai nha đầu nước mắt tuôn rơi.

Nàng cầm tay hai người nhủ mảy hỏi: “Hôm nay lại chạy đi tìm tổng quản phải không?”

“Chuyện này...”

“Nói!” Lần đầu nàng giận dữ với họ.

“Có nhưng không gặp được.”

Nàng biết hai nha đầu muốn đi tìm tổng quản thưa chuyện nhưng hình như bị giám sát nên chưa tìm được tổng quản thì đã bị bọn người của các thế thiếp bắt được, lại bị đánh. Nàng thở dài đứng lên đi tới tủ lấy thuốc thoa cho hai nha đầu.

“Lần sau không được tự ý ra khỏi Tyết Các, nghe chưa?”

“Vâng, tiểu thư.”

Trong đêm tối, chủ tử ba người âm thầm xoa dịu vết thương bên ngoài, nhưng sự tổn thương trong lòng thì vĩnh viễn không thể quên được, cũng không có ai có thể chạm vào.

Một hân áo đen lơ lửng trên không phía xa xa cũng dùng dằng rồi mới biến mất hẳn.

12. Chương 12

Chương 12: Cái chết gần trong gang tấc

Sau một đêm thức trắng nàng đã có quyết định cho năm ngày sau cuối của cuộc đời nàng. Sáng sớm nàng gọi hai nha đầu vào phòng căn dặn mọi thứ.

“Nha đầu,” nàng đưa cho hai nha đầu hai hộp trang sức, Mai Nhi theo nàng từ nhỏ cũng đến lúc cho nàng ta trở về quê lấy phu quân có cuộc sống riêng hạnh phúc, còn Nhã Nhi nàng ta còn hơi nhỏ nên sẽ nhờ cậy Vương gia quyết định thay nàng, giữ lại ở Vương phủ hay chọn cho nàng ta nơi gửi thân.

“Tiểu thư, đây là gì vậy ạ?” Hai nha đầu nghi hoặc hỏi.

Nàng chỉ cười, tay nắm lấy tay Nhã Nhi.

“Đây là quà ta chuẩn bị cho Vương gia, hôm nay em phải ở đại sảnh chờ Vương gia trở về đưa tận tay cho người, biết rõ chưa?”

“Nhưng, Vương gia đi về thất thường, hướng hồ...” Nhã Nhi di di chân

“Ta biết, cho nên em phải trốn trong nhà bếp nghe ngóng tin tức, đợi khi ngài về thì tìm cách đến, lưu ý một chút, còn nữa nếu có thể gặp được tổng quản thì thông báo một tiếng ta muốn lên chùa.”

Nàng một mặt sai Nhã Nhi chờ đợi ở nhà bếp nếu cơ may gặp được tổng quản thì thông báo cho tổng quản nàng muốn lên chùa thắp nhang, một mặt nàng tự ý xuất phủ cùng Mai Nhi lên núi. Thời gian của nàng không còn nhiều, nàng muốn gặp mẫu thân lần cuối, muốn thưởng thức hương vị náo nhiệt của nhân gian rồi sẽ ra đi.

“Tiểu thư sao lại gấp như vậy, chúng ta bị giám sát không thể tự ý hành động, quà này khi nào Vương gia đến đây thì đưa cũng được mà.” Mai Nhi nghi hoặc hỏi, nàng cũng tự thấy tiểu thư có gì đó kỳ lạ.

“Ta biết chúng ta không thể gặp tổng quản, càng không biết khi nào thì Vương gia về, nhưng ta muốn xuất phủ đi chùa, tiện thể thăm hỏi mẫu thân.”

“Tiểu thư muốn xuất phủ sao?”

“Vậy nên Nhã Nhi, em phải chịu khó chờ thờ cơ gặp tổng quản, nếu may mắn Vương gia về phủ và Vương có hỏi cứ nói ta phân phó như vậy, còn lại thì cứ trả lời là không biết gì cả, nghe chưa?”

“Sao tiểu thư không cho em theo cùng?”

“Lần này ta đi lén không thể mang theo nhiều người, em phải nghe lời.”

“Vâng thưa tiểu thư” Nhã Nhi nhẹ giọng nói.

“Còn Mai Nhi chuẩn bị một chút, chúng ta rời phủ thôi.”

Nhưng trăm chuyện cũng sinh ra tùy chữ duyên, hôm nay Vương gia lại có mặt ở trong phủ, người vô ảnh vô hình rốt cuộc cũng cho người ta thấy mặt. Có lẽ suy nghĩ đã thấu đáo, chắc cũng đã biết trốn tránh cả đời cũng chỉ mang thêm nhiều ưu thương mà thôi.

Tâm Nguyệt cùng các nàng thị thiếp từ khi biết Thụy Vi lâm trọng bệnh đã không dám manh động làm càn, hướng hồ hình như ra tay hơi quá, bây giờ trong tâm thập phần kinh sợ. Bởi thế mới biết rõ khi làm càn thì không thể thấy hậu quả, chỉ khi ngẫm lại mới lo sợ khôn cùng.

Thụy Vi hôm nay biết theo lệ mẫu thân sẽ lên chùa thắp hương, nàng liền cùng Mai Nhi trốn ra khỏi Vương phủ lên đường. Cảnh chùa trên núi ưu nhã, tuy đông đúc nhưng không xô bồ, nàng nhìn thấy mẫu thân, nước mắt lăn dài, sau đó lại lặng lẽ rời đi.

“Tiểu thư sức khỏe cực kỳ suy yếu, đừng khóc nữa, vì tiểu thư nói nhớ phu nhân nên em mới cho người đi gặp, sao lại khóc mà không gặp phu nhân vậy?” Mai Nhi cũng nước mắt lưng tròng, ôm tiểu thư nói nhỏ.

“Đừng để phu nhân lo lắng. Nhìn thấy mẫu thân bình an là ta đã an lòng rồi, đừng gây chú ý mau điu ta ra sau núi.”

Thân thể Thụy Vi thập phần suy yếu, nàng vốn mảnh mai, thân thể lúc trước là được thái y nhặt từ quỷ môn quan về, nay lại bị đánh, bị mắng cùng vết thương lòng cửa sâu, rồi lại dầm mưa cảm nặng, còn bị Vương phi Tâm Nguyệt cùng các thị thiếp khác phong tỏa không ời đại phu cũng không thuốc thang, bồi bổ. Nhìn tiểu thư xanh xao suy yếu nép vào thân tượng đá nhìn phu nhân rơi lệ, phút chốc Mai Nhi khóc òa tại chỗ. Chủ tớ nước mắt lăn dài diu nhau vòng qua sau núi, chỗ này vắng vẻ không người lui tới nhưng cảnh vật thanh tịnh. Nàng nhẹ giọng nói:

“Mai Nhi, em theo ta từ nhỏ, ta luôn xem em như muội muội phải không?”

“Vâng, tiểu thư luôn đối xử tốt với em.”

“Vậy em phải nghe lời ta”, nàng đưa hộp nữ trang còn lại cho Mai Nhi, ánh nhìn nghiêm khắc, “ta sẽ ở lại trong chùa vài ngày rồi sẽ không trở về Vương Phủ nữa, cho nên đây là ta chuẩn bị cho em.”

“Tiểu thư...”

“Đừng ngắt lời ta, em hãy trở về quê tìm hạnh phúc cho bản thân.”

“Không, tiểu thư, em không đi, em không để tiểu thư ở một mình.”

“Nha đầu ngốc, em biết ta sống vốn không vui vẻ gì, nay ta cần tìm chỗ thanh tịnh để nghỉ ngơi. Em không cần lo lắng, ta hiểu tấm lòng của em nhưng nếu em thương ta thì hãy làm theo ý ta.”

“Tiểu thư...”

“Trong chùa ta không cần em hầu hạ, em sẽ làm phiền sự nghỉ ngơi của ta. Nghe lời, Mai Nhi ngoan.” Nàng không nói nhiều nhưng lời nói dứt khoát lạnh lùng, Mai Nhi chưa bao giờ thấy tiểu thư có thái độ như vậy nên rất lo sợ.

“Tiểu thư nói sẽ không trở về Vương Phủ nữa là sao?”

“Ta không muốn sống ở Vương phủ nữa, huống hồ ở đó sự hiện diện của ta sẽ làm nhiều người khó chịu, chỉ bằng cứ rời đi.”

“Còn Vương gia thì sao?”

Vương gia, nàng cười lạnh trong lòng, hẳn đã sớm quên nàng từ lâu.

“Nha đầu cứ yên tâm, ta đã lo liệu mọi việc. Vương sẽ không tìm ta, cũng sẽ không gây khó dễ cho nhà chúng ta.”

“Nhưng còn hạnh phúc của tiểu thư thì sao? Tại sao Vương gia lại làm như thế với tiểu thư?”

“Nha đầu, có những việc em đừng nên suy nghĩ, cũng đừng nên quan tâm. Nếu muốn ở lại bên ta mấy ngày nữa thì hãy làm theo ý ta.”

Mai Nhi cứ dùng dằng khóc lóc mãi, cuối cùng Thụy Vi cho nàng ở cạnh thêm mấy ngày rồi trước khi nàng chết sẽ cho nàng ta rời đi.

Sau núi khung cảnh tuyệt đẹp, rừng cây hoa lá như chốn thần tiên. Nàng nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh một gốc cây to, thưởng thức khung cảnh trong sạch. Nàng muốn rũ sạch những bụi trần, những lưu luyến nhân gian để ra đi thanh thản. Hiện tại nàng bình tĩnh vô cùng, cũng mệt mỏi vô cùng.

13. Chương 13

Chương 13: Kết thúc cũng là bắt đầu sao?

Trong Vương phủ, Nhã Nhi quỳ trong sảnh đường, thân run rẩy như tàu lá, bên trên Kinh Phong sắc mặt xám đen khó coi, lửa giận bùng bùng, trong tay cầm hộp nữ trang:

”Vương phi tự ý xuất phủ, người quả thật không biết sao?”

“Dạ bẩm Vương gia, nô tỳ chỉ nghe Vương phi nói muốn lên chùa thắp hương, bảo nô tỳ thông báo với tổng quản một tiếng. Nhưng do thời gian kéo dài, khi gặp tổng quản thông báo, tổng quản đi đến nhưng không ngờ chưa đợi sắp xếp xe ngựa thì người đã đi rồi. Với lại Vương phi nói muốn nô tỳ chờ Vương về để đưa cho Vương quà mà Vương phi đã chuẩn bị.”

Thụy Vi nói Nhã Nhi phải tuyệt đối phủ nhận việc biết nàng tự ý muốn ra khỏi phủ để tránh bị liên lụy, cũng không ngờ là mọi khi Vương gia đi vắng hôm nay lại có ở trong phủ. Khi Nhã Nhi ôm cây đợi thỏ ở gần nhà bếp, tưởng không thể gặp được tổng quản thì ông lại đi tới, mừng rỡ bẩm báo tổng quản rồi ở chờ Vương về, không ngờ Tổng quản nói Vương hiện mới trở về rồi lại lập tức thông báo cho gia biết. Mà Vương gia khi nghe tin lại bùng bùng giận dữ như vậy, Nhã Nhi sợ hãi nước mắt rơi đầy.

Kinh Phong nhìn hộp nữ trang lấy tay mở ra, bên trong là trang sức của nàng, trên còn có bức thư đại khái nói là nàng bị bệnh không thể ở lại Vương Phủ, tránh lây lan cho người khác, lại còn thỉnh cầu hẩn cho Nhã Nhi rời phủ tìm cuộc sống bên ngoài vui vẻ. Tâm trạng hẩn hôm nay đã hạ quyết tâm như thế nào, mong chờ gặp nàng như thế nào, vậy mà... Hừ, không biết từ khi nào nàng lại to gan lớn mật như thế?

“Chủ nhân người bị bệnh gì?”

Nhã Nhi ngược mắt kinh ngạc:

“Vương phi của nô tỳ chỉ là thân thể suy yếu.”

“Vậy sao? Trong thư nàng ta nói bị bệnh truyền nhiễm sợ lây lan ọi người nên rời đi, còn xin ta chiếu cố cho người rời Vương phủ.”

Nhã Nhi bị những lời đó làm cho sợ hãi cực độ, Vương phi của nàng làm cái gì vậy?

“Bẩm Vương, nô tỳ quả thật không biết chuyện đó nhưng Vương phi tuyệt không phải mang bệnh truyền nhiễm gì cả.”

Thấy nha đầu run rẩy sợ hãi hẳn biết nàng ta không biết gì, chỉ là Vương phi muốn che chở cho nàng ta. Nàng muốn rời khỏi hắn, rời khỏi Vương Phủ ư? Cơn tức giận bộc phát, trái tim cơ hồ đau đớn, ánh mắt sắc bén nhìn nha đầu, lạnh lùng hỏi:

“Tay ngươi bị cái gì?”

Nhã Nhi thất kinh vội vàng kéo áo che phủ, tổng quản liền đi tới bên cạnh nắm tay nàng kéo lên. Cả tay hiện lên những vết lằn roi tím ngắt, nàng đau đớn vô cùng nhưng so với tiểu thư thì chỉ là vết thương nhỏ. Tiểu thư đỡ đòn cho hai nàng, vết thương cũng không nhẹ, lại không có thuốc thang, không được chăm sóc chu đáo. Nghĩ đến đây, Nhã Nhi đau lòng như cắt, vốn định nói ra nhưng Vương phi nghiêm lệnh cấm không được nói. Huống hồ Vương gia cũng đâu quan tâm Vương phi, chỉ sợ lần này viện có Vương phi tự ý ra ngoài lại thêm hành hạ Vương phi.

“Là Vương phi đánh người sao?” Kinh Phong thấy vết roi trong lòng đột nhiên thấp thỏm lo sợ, nhưng thấy nha đầu này dường như có vẻ oán trách hẳn nên vẫn lạnh lùng hỏi.

“Bẩm Vương gia, Vương phi không hề đánh nô tỳ, chỉ là nô tỳ sơ ý va chạm thôi.”

“Rầm!!!” Kinh Phong đập tay vào bàn, chén trà rơi xuống đất, nha đầu chết tiệt!

“Xoảng!” một tiếng, Nhã Nhi thần sắc bị dọa lên mây xanh.

“Người bao che cũng giỏi, không ngờ nàng ta có sở thích hành hạ hạ nhân” Vương trong lòng đã như lửa đốt, người con gái chết tiệt này cứ dấy điểm việc gì như thế?

“Vương gia, xin người đừng bao giờ nghĩ xấu cho tiểu thư, nàng không phải là người như vậy.” Nhã Nhi nhất thời quên đi sợ hãi rống giận hét to.

“Muốn gia không nghĩ thì người nên nói thật.” Tổng quản đứng bên nhìn nàng chăm chăm nghiêm mặt nói, trong lòng cũng bị gia dọa cho sợ hãi, chỉ e...

Nhã Nhi ngược mắt nhìn Vương gia rồi lấy lại tinh thần, kệ, chết thì chết, hôm nay phải nói rõ ràng việc làm tàn ác của những người con gái bên cạnh gia, dứt khoát kể lại. Vương phi của nàng bị hành hạ ra sao? Vương phi của nàng bị đối xử thế nào?

Kinh Phong kinh ngạc không thôi, lửa giận bùng bùng, quả thật không nghĩ đến lòng dạ phụ nữ thật độc ác như thế.

“Cúi xin Vương gia tha tội, lão nô làm việc thất trách rồi” Tổng quản quỳ xuống, sắc mặt đã đen lại mấy phần, chân tay cũng bắt giắc vô lực, là ông không làm tròn bổn phận.

“Nói, Vương phi đi đâu?”

“Dạ, nô tỳ chỉ nghe Mai tỷ nói hình như Vương phi muốn thăm phu nhân, hằng năm phu nhân điều lên chùa cầu phúc.”

“Chùa nào?”

“Dạ... dạ nô tỳ, nô tỳ không biết.”

Hắn nhìn tổng quản một cái.

“Lão nô xin đi điều tra ngay.”

Ông lui ra, Nhã Nhi run rẩy cúi đầu quỳ như cũ.

“Vương gia tìm Vương phi về để trừng phạt sao, Vương phi không có tội, nếu có thể xin ngài khoan dung, nô tỳ nguyện thay Vương phi chịu tội, nô tỳ cầu xin ngài!” Nhã Nhi đập đầu khóc lóc.

“Về Tuyệt Các đi, ta tự có chủ ý.”

“Nô tỳ xin lui, nhưng thưa Vương gia, Vương phi là một chủ tử tốt, là người tốt nhất nô tỳ từng gặp, xin Vương gia đừng tổn thương Vương phi!”

Kinh Phong ngồi trầm ngâm trên ghế trong đại sảnh, trong lòng trăm mối ngổn ngang, rối như tơ vò. Là hần đã sai, sự chần chừ của bản thân khiến nàng phải chịu khổ.

“Bẩm Vương gia, Vương phi đến chùa Đại Tướng Quốc.”

Kinh Phong không nói gì, lập tức rời phủ hướng chùa đi tới. Chùa này hần cũng có biết, hần nôn nóng điên cuồng tự trách bản thân chần chừ vô lối. Tới nơi vội chạy tìm nàng khắp chùa, tưởng chừng như tuyệt vọng, tìm thất lại đau đớn tới cùng. Rốt cuộc vô vọng chạy đến sau núi, lại nhìn thấy Mai Nhi mặt mũi lo lắng nước mắt lưng tròng đang đứng nhìn về phía khu rừng cây lớn, hần theo ánh nhìn thấy người con gái đang dựa vào thân cây ngủ thiếp đi. Hần vội vàng lao tới bên nàng, tâm tư như trút gánh nặng ngàn cân.

Hần ngồi xuống bên cạnh nhìn người con gái đang ngủ say, khuôn mặt thanh tịnh nhưng mày hơi nhíu lại như có vẻ khó chịu vô cùng, trong tâm hần như có gió xoáy kéo qua, nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy nàng để nàng dựa vào người hần. Kinh Phong ôm nàng, cảm giác bất an như lửa đốt trong lòng lúc này đã không còn, hần từ từ bình tâm ngửi hương thơm trên người nàng tỏa ra, trên người của nàng có thoang thoảng hương khí của sen, theo làn gió từ từ bay nhẹ vào mũi hần.

Lần đầu tiên hần cảm thấy ôm lấy một người lại có một loại cảm giác hạnh phúc thế này. Đây là loại cảm giác thỏa mãn mà hần luôn đeo đuổi nhưng không thể đạt được. Hần vẫn luôn cho rằng, có quyền lực, địa vị, tiền tài chính là sự thỏa mãn, có thể mang tới hạnh phúc, thì ra hần đã sai lầm rồi. Hạnh phúc đơn giản chính là nhìn thấy người mình yêu thương bên cạnh mỗi ngày, cùng nắm tay ngắm bình minh hay dựa vào nhau mong hoàng hôn đến. Thỏa mãn hạnh phúc đã từng bên cạnh hần, nhưng cũng chính hần đã hèn nhát chối bỏ và đẩy nàng ra xa. Bờ vai của nàng thật sự rất nhỏ, nhưng tại sao lại phải gánh vác, chịu đựng được nhiều thứ như vậy.

Trong lúc ngủ mơ, nàng nhẹ nhàng nỉ non một câu mơ hồ không rõ ràng, đầu lại càng dụi vào trong ngực của hần. Hần lại ôm nàng chặt hơn.

Lá rụng một mảng rừng, theo cơn gió lại xào xạc bay lên, có cái nhẹ rơi trên mái tóc đen tuyền của nàng. Ngón tay thon dài của Kinh Phong nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, sau đó cẩn thận phủ đi chiếc lá rụng trên đầu nàng, nhưng sau khi phủ xong, tay của hần lại lưu luyến trên mái tóc nàng, mãi không muốn rời xa. Cảm giác mềm mại kia làm cho hần cảm thấy mê muội.

Đưa tay nắm lấy tay của nàng, hần phát hiện tay nàng... Kéo lớp áo lên một chút, hai cánh tay nàng đều có vết thương lộ ra thâm tím như của Nhã Nhi nhưng là nặng hơn, hần thở không ra hơi, lập tức mang nàng hồi phủ.

Bị tiếng thét cùng áp lực, hần ôm nàng rời đi, Thụy Vi nhíu mày vì đau, mở mắt ra bỗng thấy nàng đang bị nam nhân ôm thật chặt, ngược lên nhìn về mặt tuần mỹ đang hiện lên vẻ gấp rút đau lòng cùng hoảng loạn, nàng không nói lời nào cứ nhìn về hốt hoảng của hần. Nàng nhíu mày, là đau lòng sao, là thương hại nàng sao, tại sao đã chạy trốn xa như vậy hần còn quay về, lại có thể tìm thấy nàng? Trong tâm nàng chợt cảm thấy đau đớn lạ thường.

Trên đường hồi phủ, trong xe ngựa hần vẫn ôm nàng trong lòng, tâm tình khẩn trương.

“Có đau lắm không?” Tiếng hỏi dịu dàng quan tâm như báu vật.

Nàng cười khổ nhìn hần, “không đau, nhưng đừng ôm ta chặt như vậy.”

Hần ngẩn người nhìn nàng, “Không được!” Sắc mặt có chút đỏ lên, vòng tay lại càng thêm khẩn trương.

Lúc hần nhìn thấy nàng đơn độc ngồi dựa vào thân cây to, trong lòng hần khẩn trương vô cùng, nhìn nàng hần cảm tưởng nàng cứ như gió phút chốc sẽ bay mất. Hần hận bản thân bá đạo, hận bản thân không dám đối mặt, hận không thể trối nàng lại bên mình. Nhưng bây giờ thì hần đã quyết dù chết cũng không buông tay nàng, dù chết cũng phải bảo vệ nàng, dù chết cũng phải yêu thương nàng mãi mãi.

“Nhưng ta đau”, tiếng nói nhỏ nhẹ từ trong lòng hần thoát ra, bất đắc dĩ hơi thả lỏng một chút. “Ráng chịu một chút, chúng ta sắp về tới nhà rồi.”

Lời này khiến nàng chấn động tâm can. Nhà sao? Nàng có nhà sao? Nơi đó là nhà của nàng sao?

Từ khi nàng bị các tỷ tỷ nhấn tâm xô xuống hồ, rồi biết được phụ thân lạnh nhạt với nàng và mẫu thân, nàng tự nhủ biết bao nhiêu lần nhà là như thế nào? Có phải nơi con người tuy có thâm tình quyến thuộc sống chung nhưng tình cảm lạnh nhạt xa cách thì gọi là nhà? Hay là một nơi người ta chỉ dùng để trú mưa trú nắng sống qua ngày?

Mẫu thân từng nói, con người chỉ cần có tình yêu, khi sống cùng nhau thì nơi đó có thể gọi là nhà. Vậy... nàng cùng mẫu thân sống cùng nhau thì nơi đó gọi là nhà? Nàng cùng Mai Nhi, Nhã Nhi sống bên nhau, chia sẻ mọi thứ thì nơi đó gọi là nhà? Rồi còn gì nữa? Nàng ngược mắt nhìn người đàn ông đang ôm nàng trong lòng, cảm giác được trong ánh mắt cử chỉ dường như phẳng phất có lo sợ có yêu thương.

“Vương gia không sợ ta lây bệnh sao?” Nàng không muốn trở về.

Ánh mắt hần nhìn xoáy vào nàng :

“Nếu nàng thực sự bệnh, ta sẽ cùng bệnh với nàng. Từ nay nàng tuyệt đối đừng nghĩ đến việc rời xa ta!”

“Nhưng ta không muốn ở bên Vương gia.” Nàng cảm nhận tay hần siết lấy nàng nên nhẹ nói thêm, “ta đang bị bệnh không gánh nổi tội làm Vương gia lây bệnh.”

“Nàng tưởng lừa được ta sao? Muốn viện cớ rời khỏi Vương Phủ sao?” Không có cửa đâu, hần bấu môi nghĩ thầm.

“Nhưng ta sống hay rời khỏi cũng đâu có gì khác nhau?”

“Khác hay không không phải do nàng quyết định.”

“Vương gia, xin Người cho ta đi!” Nàng thật sự rất mệt mỏi rồi.

Kinh Phong ôm chặt nàng hơn, nói vào tai nàng. “Thụy Vi, nàng chịu nhiều ủy khuất rồi, nhưng từ này ta sẽ không để nàng chịu khổ. Ngoan, sắp về tới nhà rồi.”

Toàn thân Thụy Vi cứng ngắc, hần bỗng nhiên dịu dàng với nàng như thế, hần bị bệnh sao?

“Ta không có bệnh.” Kinh Phong khẽ cười vì biểu hiện của nàng, làm sao hần không hiểu được. “Ta thật lòng với nàng, từ nay nàng sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta.”

Vĩnh viễn ư? Vĩnh viễn có bao xa?

“Đừng suy nghĩ nhiều như thế. Là ta đã sai khi bỏ mặc nàng thời gian qua, nhưng chúng ta còn có cả đời, ta sẽ chuộc lỗi và bù đắp cho nàng.”

Cả đời ư? Cả đời nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, đôi khi chỉ là một cái chớp mắt như bóng câu qua cửa, nhưng đôi khi lại như kéo dài vô cùng vô tận.

Về tới Vương phủ, Vương gia hét gọi tổng quản truyền ngự y, còn hần khấn trương băng băng mang nàng vào Kỳ Lâm Các.

Bên ngoài hần sốt ruột, mắt tự chủ cứ đi đi lại lại, sắc mặt dọa người đáng sợ, bên trong ngự y bắt mạch cho Thụy Vi, đôi mắt ánh lên vẻ ưu thương. Vị ngự y này lúc trước đã từng cứu nàng một mạng.

”Tần ngự y, còn nhớ Tiểu Vi không?”

”Nha đầu ngốc này, làm gì mà bây giờ thành ra thế này?” Tần Ngự y đau lòng nói.

”Tần bá, Tiểu Thụy Vi phúc mỏng, tính mạng này Tần bá cứu một lần, nhưng lại không biết bảo quản, thật có lỗi.”

Tần ngự y nhìn Thụy Vi, biết nàng biết mình không qua khỏi nhưng bản tính vẫn như xưa cứng cỏi lãnh đạm thì không khỏi đau lòng.

”Tần bá hãy xem như ta chấm dứt một kiếp đau thương, mong người đừng cho Vương gia biết, ta muốn những ngày còn lại được một chút vui vẻ.”

”Tiểu nha đầu này, Tần bá thật có lỗi với con” rồi thở dài nói, quả thật bệnh tình đã không thể cứu vãn nổi.

“Tần bá, người đã cố gắng hết sức rồi, chỉ là Thụy Vi mạng mỏng, thật sự đa tạ Tần Bá.”

“Đây là thuốc dưỡng thần, Vương phi uống vào thì sẽ giảm bớt đau đớn cùng mệt mỏi.” Đây là linh đan quý hiếm, mong những ngày còn lại nàng sẽ sống vui vẻ.

“Đa tạ Tần bá.”

Thở dài bước ra, tâm tư nặng trĩu, nhìn Vương gia sắc mặt khó coi, cũng nén lại đau thương nói khẽ:

“Vương phi không sao. Vương gia, những ngày này nên ở bên cạnh chăm sóc thật tốt.”

“Được.”

14. Chương 14

Chương 14: Quan tâm đến nàng nhiều như thế

Hắn bước vào phòng thấy nàng đang ngồi dựa vào thành giường, vẻ mặt xanh xao nhưng an nhiên tĩnh lặng.

”Nàng khỏe không? Có chỗ nào không thoải mái? Sao không nằm xuống nghỉ ngơi?”

Thấy nàng cứ nhìn hắn chăm chú, tự nhiên bối rối, hắn ngồi xuống bên giường cảm giác hơi kỳ lạ. Hình như đây là lần đầu hắn và nàng ngồi trên giường trong phòng thân mật như vậy.

“Có chuyện gì sao?” Hắn nhìn nàng hỏi nhỏ, giọng hơi mất tự nhiên.

“Tại sao ta lại ở đây?” Nàng nhìn quanh căn phòng lớn trang trí đơn giản nhưng lại toát lên vẻ quý phái, hoa lệ.

“Đây là Kỳ Lâm Cư, nơi ở của ta, từ nay cũng là nơi ở của nàng, đây là phòng của chúng ta.” Hắn nhìn nàng nghiêm túc nói to, ánh mắt nhìn nàng chăm chú.

“Tại sao lại chuyển chỗ, ta thấy ở Tuyết Các viện rất tốt, xin Vương gia cho thần thiếp trở về Tuyết Các.” Thụy Vi vẫn nhìn quanh quất, nhẹ nhàng nén tiếng thở dài, tiếng nói phát ra như xa xôi ngàn dặm.

Kinh Phong nhìn nàng, biết nàng chán ghét hắn, ở cùng hắn nàng không thoải mái nhưng hắn tuyệt đối không đáp ứng. Một chút chần chừ, do dự đã đẩy con thuyền ra biển khơi, vất vả lắm hắn mới cầm được tay nàng, thì quyết sẽ không buông ra.

“Không cho!”, ngữ âm như giận dữ.

“Vương gia...”

“Không cho là không cho, nàng cứ ở đây nghỉ ngơi, ngày mai ta sẽ cho người dọn đồ đạc của nàng qua đây.” Kinh Phong nhìn nàng bá đạo nói. Cũng không đợi nàng nói thêm hắn liền đứng dậy gọi người. “Mai Nhi!”

“Bẩm Vương gia!”

“Chuẩn bị chút thức ăn nhẹ cho Vương phi.”

Mai Nhi cùng Nhã Nhi thần thần lo lắng cứ đứng suốt ngoài cửa ngóng tin, giờ thấy Vương phi không sao liền như trút được nỗi lo sợ đè nén trái tim, vui vẻ chạy đi chuẩn bị.

Hắn đỡ nàng nằm xuống, nàng bỗng thở dài. Nhân duyên như mây gió, định mệnh con người thật khó lường.

Nàng nghỉ ngơi trong phòng, cả đêm Vương gia ở lại trong thư phòng, hắn không muốn làm phiền nàng, cũng muốn nàng phải từ từ tiếp nhận hắn.

Sáng sớm Vương gia đã vội vã lao vào phòng, nhưng lại không thấy nàng. Nàng đi đâu, tìm bỗng đập mạnh vì lo sợ. Nàng trở về Tuyết các sao? Hay lại trốn đi rồi? Toàn thân cứng đờ định xoay người bước ra thì bỗng nghe tiếng bước chân bước vào.

“Thần thiếp tham kiến Vương gia.”

Nghe thấy âm thanh trong trẻo, hần thở phào.

“Sáng sớm nàng đã đi đâu?” Bình tĩnh một chút ngồi xuống ghế hỏi, nhìn thấy sắc mặt nàng tuy xanh xao nhưng có vẻ khỏe mạnh, hần yên tâm một chút.

“Mai Nhi, Nhã Nhi đem lên đi.”

Hương thơm bay tới, là thức ăn sáng.

“Là ta cố ý nấu vài món cho Vương gia.”

“Sức khỏe nàng còn yếu tại sao lại đi lại lung tung?” Kinh Phong không hài lòng nói, tay đỡ nàng ngồi xuống, thật sự làm người ta lo lắng mà.

“Sức khỏe của ta đã không sao rồi, người không cần lo lắng.”

Nàng vui vẻ ngồi xuống, nhìn thấy hần khẩn trương nàng cũng có chút vui vui.

Cả đêm qua nàng suy nghĩ về bản thân, về Kinh Phong, có câu thường nói chim hay sợ cành cong, người hay cân nhắc suy tính, nếu bị lừa một lần, bị phản bội một lần thì đương nhiên sẽ đề phòng hết thảy mọi thứ. Nàng biết Kinh Phong từ nhỏ cô độc thân lại mang trọng trách, được dạy dỗ ngoài bản thân ra thì tuyệt đối sẽ không thể tin ai, không thể đặt tình cảm trên lý trí. Nhưng biểu hiện của hần hôm qua nàng cảm nhận được là chân thực, xuất phát từ trái tim, mà nàng dù muốn hay không cũng không ngăn được hần đối xử tốt với nàng. Vì thế nàng sẽ dùng những ngày còn lại toàn tâm toàn ý với hần. Sợ đông sợ tây, bất an lo lắng thì chi bằng không nghĩ gì cả, duyên đến duyên đi mọi sự do trời vậy.

“Có mì trứng sao?” Hần vui vẻ nói, trong tim cảm giác ấm áp mãnh liệt như gió xuân càn quét.

“Vương gia dùng thử xem.” Nàng nói nhỏ, tay múc chén mì cho hần.

Kinh Phong chậm rãi ăn, mùi vị thực ngon, cảm giác cũng thực tốt.

Hai người cùng thưởng thức bữa sáng chậm rãi, dường như thời gian đông lại nơi khoảnh khắc nhu tình này, tình cảm lại dịu dàng cực hạn. Hạnh phúc phải chăng tuy xa xôi nhưng kỳ thực gần ngay trước mắt, được ở bên cạnh người mình yêu mến, cả hai đối xử thương yêu chân tình, đó phải chăng chính là hạnh phúc nhân gian?

Ăn sáng xong, hần lôi hộp thuốc ra, vén tay áo thoa thuốc cho nàng, đôi mày chau lại, ngón tay thon dài nhưng có vết chai lại mạnh mẽ ấm áp, lực tay dịu dàng tỷ mỉ, vừa xoa vừa thổi luôn miệng hỏi “có còn đau không, ta gọi thái y nhé?”

Nàng nhìn hần lắc đầu nhỏ nhẹ, “đã không còn đau nữa.”

“Thực xin lỗi nàng, để nàng chịu nhiều ủy khuất như vậy.” Thoa xong, thấy nàng cũng khỏe lại, sắc mặt tươi tỉnh, Kinh Phong đưa nàng đi dạo hoa viên. Ở nơi này cực kỳ yên tĩnh, khung cảnh cũng cực kỳ tao nhã, tuyệt đẹp. Nàng say sưa ngắm hoa, bướm bay lượn, rồi nhân lúc vui vẻ đàn hát cho hần nghe một vài bài nhạc. Hai người cũng xóa đi khoảng cách xa lạ, khách sáo.

Trong tiểu đình, Kinh Phong ôm nàng ngồi trên ghế nệm ngắm hoa, bất đắc dĩ nàng cũng không phản đối, miễn cưỡng để hần ôm trong ngực. Trầm tư một hồi nàng nói khẽ:

“Vương gia có thể trả lời ta một việc không?”

“Nàng cứ nói. ”

“Thì là tại sao bỗng nhiên đối tốt với ta như vậy?”

Kinh Phong mỉm cười ôm nàng chặt hơn một chút, nha đầu ngốc này biết rõ còn cố ý hỏi hần, nhưng hần cũng nên nói rõ ràng với nàng.

“Thực xin lỗi, vì đã để nàng chịu nhiều ủy khuất như vậy, ta biết là nàng vô tội nhưng bỗng nhiên ta bị ép thành thân với nàng, nàng lại là con gái của thừa tướng nên trong lòng ta cực kỳ bất mãn”. Nói rồi nhìn thẳng vào mắt nàng, “nhưng ta cam đoan từ nay trong tim ta chỉ có mình nàng, ta sẽ đối xử tốt, dùng cả đời để tạ lỗi với nàng.” Kinh Phong nói ra những lời sâu tận trong tâm, cúi xuống hôn lên tay nàng.

Thụy Vi lệ đã tuôn đầy, chỉ cảm thấy tim đau nhói.

“Chàng đã đi đâu?” Tiếng nói mơ hồ không đầu không đuôi, thực chất nàng không muốn hỏi nhưng việc yêu nàng và xác định bản thân hẳn muốn gì cũng tổn mất của hẳn và nàng không ít thời gian.

Kinh Phong nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, “đi đến mộ phần của mẫu hậu.”

Hắn muốn tìm một nơi khiến tâm hồn thanh thản, yên tĩnh để quyết định tình cảm của bản thân. Chỉ có duy nhất tình cảm đối với mẫu hậu là toàn vẹn trong trái tim hắn, trò chuyện trước mộ mẫu hậu, tâm tư hắn như trải rộng, tầm nhìn thoáng hơn rất nhiều và hắn biết bản thân cần những gì.

“Mẫu hậu là người như thế nào?”

“Là Hoàng hậu được phụ vương yêu thương nhất, nhưng người vốn lại là người phụ nữ lãnh đạm vô ưu vô nhả làm cho phụ vương từ chỗ yêu thương thì càng ngày càng sợ hãi mẫu hậu.”

“Sợ?”

“Ừ, vì mẫu hậu lãnh đạm, vì mẫu hậu không màng tranh sủng, người cứ như cái bóng thoát tục phiêu diêu hư ảo, không có bất cứ ai nhấn tâm đụng vào người, cũng không ai dám đến gần người. Vì thế từ nhỏ ta cùng Kinh Thiên đã được Thái hậu chăm nom, mẫu hậu chỉ đứng nhìn chúng ta từ xa nhưng ta cảm nhận được mẫu hậu rất yêu thương chúng ta. Người cứ đứng một bên nhìn chúng ta lớn lên nhưng ta biết người biết rất rõ tâm tư của chúng ta.”

Có người như vậy sao? Nàng thật ngạc nhiên hẳn cũng không vì thế mà oán trách.

“Vương gia không trách người sao? Dù sao cũng là mẫu hậu của chàng nhưng lại không thực sự như vậy.”

“Vậy nàng có oán trách phụ thân nàng hay không?”

Nàng nhìn hắn, nàng hiểu được vĩnh viễn cũng không có khả năng oán trách người thân thiết của mình, dù có lẽ tình cảm có bị rạn nứt, hay là không vẹn toàn.

“Chàng có nhìn thấy thứ gì có thể ràng buộc được cơn gió không? Tình cảm của con người cũng giống như gió không thể ngăn cản cũng không thể cầm đoán.”

“Mẫu hậu ta từng tin phụ hoàng, nhưng qua thời gian người lại e sợ mẫu hậu nên đem tình yêu rộng lớn của bản thân vốn chỉ dành riêng ấu thân san sẻ cho người khác, chính vì thế mà mẫu hậu sớm rời khỏi thế gian” Thân người hơi run rẩy, Thụy Vi vòng tay ôm lấy Kinh Phong.

“Chàng yêu mẫu hậu đến như thế, thiếp cũng biết mẫu hậu cũng yêu chàng như vậy. Người sống trên đời không thể mọi sự như ý, thiếp tin mẫu hậu rất hạnh phúc vì có chàng cùng Kinh Thiên.”

“Cám ơn nàng.”

Cám ơn, lời nói ấy như hoa nở trong tim. “Sau này chàng phải nói nhiều lời tình cảm như vậy, biết không?”

“Ta chỉ nói với nàng.”

“Chàng không phải chỉ sống với một mình thiếp, kỳ thật tình cảm của con người sẽ dễ dàng vun đắp nếu như người ta chịu mở lòng, nhưng chàng thì thân phận cao quý.”

“Sau này nghe lời nàng là được rồi.”

Thụy Vi ngắc ngứ, sau này nghe lời nàng? Thật sự nàng cũng có chút lòng tham, nhưng cũng không thể cưỡng cầu.

“Vương gia có thể đồng ý với thiếp một việc không?”

“Được, nàng có việc gì? Việc gì ta cũng đồng ý cho nàng.” Tâm tư cực kỳ thoải mái.

“Lời nói của Vương không thể nói chơi, thiếp chỉ xin Vương gia đừng truy cứu việc của thiếp nữa, chuyện cũng đã rồi, Vương gia đừng nên để tâm.”

Hắn kỳ thực có ý trừng phạt các nàng thật nặng, đã cho người nhốt tất cả vào biệt lao, liền có chút không vui nói.

“Hừ, trong vương phủ của ta lại làm loạn, một tay che trời, không nghiêm khắc trừng phạt không được?”

“Vương gia vì có gì giận dữ như vậy, không phải ta không xảy ra việc gì sao? Hậu cung phân tranh vốn là chuyện thường xảy ra, Vương gia đừng nên xen vào” ngữ âm nhẹ nhàng. “Huống chi ta vốn là Vương phi thất sủng, các nàng có dạy dỗ một chút cũng nên.” Nàng nhàn nhạt buột miệng nói, chỉ sợ nàng đi rồi hắn lại gây tổn thương cho người khác. Mà một khi tình cảm bị tổn thương thì vốn dĩ sẽ mãi mãi khó lấy lại được vẹn toàn.

Kinh Phong chấn động, Vương phi thất sủng? Nàng suy nghĩ như vậy, hắn lại làm ra chuyện như vậy. Trong lòng không khỏi một trận đau đớn, hắn nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, siết mạnh một chút, “thực xin lỗi.”

Nàng ở trong lòng hắn nước mắt phút chốc lại rơi đầy, hắn có ý nàng cũng có tình nhưng như thế duyên phận lại không có.

“Từ nay nàng là Vương phi duy nhất của ta, các nàng khác ta sẽ ban lệnh dời đi.”

“Không được!”

Nàng ngẩng lên, ánh mắt chứa lệ quang nhưng nghiêm giọng nói:

“Vạn lần không nên, với các nàng Vương gia là phu quân, là trời, là lẽ sống, Vương gia không yêu các nàng nhưng cũng không được vứt bỏ các nàng. Không phải Vương gia đáp ứng yêu cầu của thiếp sao?” Ánh mắt có chút cầu khẩn nói. “Vương gia, thiếp chưa bao giờ muốn làm khó ai cả, nhân sinh trên đời, ngăn ngừa ba thu, tội gì phải làm khổ bản thân, làm khó người khác. Vốn dĩ trên đời nhân quả tuần hoàn, ai lại không có lòng tham cùng đồ kị! Nhưng dù sao mọi chuyện cũng đã qua, Vương gia nên hiểu vì yêu nên mới như vậy, cho nên thật không đáng trách.” Thụy Vi có chút buồn bã, nàng chưa bao giờ là người hiếu thắng thích hơn thua, chỉ cần có thể thỏa hiệp, nàng vĩnh viễn chọn lựa thỏa hiệp. Nàng sợ nhất là tranh đấu, nhưng mà hết lần này tới lần khác không như mong muốn. Lần tổn thương này, nàng biết bản thân sẽ không có cách nào quên được, vì chính nàng không phải đã không cứu vãn nỗi đó sao?

“Lòng người hiểm ác, mặc dù nàng có thể bao dung với người khác, cũng không có nghĩa người khác sẽ buông tha cho nàng! Nàng có thể tha thứ vạn ta không truy cứu thì đã rất giỏi rồi!” Kinh Phong đau lòng nói. “Kỳ thật ai cũng có giới hạn của chính mình, giống như một chén nước, nước quá đầy, cần phải tràn ra, giới hạn của nàng, so với người khác là hơn nhiều rồi. Nàng nói vì yêu nên mới làm ra những việc ác độc như thế sao? Không hẳn, chỉ là vì lòng tham thôi.”

Thụy Vi yểu chuyển cười một tiếng, nụ cười hàm chứa mấy phần bất đắc dĩ, là hắn quá đề cao nàng. Nàng tuy không truy cứu một phần vì thiện lương, còn lại là người sắp chết còn có thể làm gì được nữa.

“Mặc kệ là vì lòng tham hay vì yêu thương lưu luyến, mọi sự cũng nên cho qua rồi. Chỉ cần răn dạy các nàng một chút là được rồi, thiếp không muốn nhìn thấy Vương phủ náo loạn nữa.”

Tuy trong lòng giận nhưng Vương gia nhìn nàng. Nàng cư nhiên vì người con gái khác mà cầu xin, vì người con gái ức hiếp nàng mà van hắn, thấy nàng ánh mắt cầu xin lại còn khóc, lòng hắn mềm nhũn, đau lòng nói

“Được, từ nay sẽ làm theo ý Vương phi.”

“Đa tạ Vương gia.” Nàng nhỏ nhẹ, an tâm dựa vào hắn nhiều hơn một chút.

Hôm nay là ngày thứ ba, nàng còn hai ngày nữa.

Vương gia nói cho gọi các nàng vào đại sảnh, Kinh Phong ngồi trên nhìn Tâm Nguyệt cùng các nàng quỳ gối run rẩy phía dưới, trong lòng chán ghét cực hạn.

Còn Thụy Vi đi dạo ở hoa viên, tình cờ gặp một đạo nhân đang uống trà nơi đình viện, nàng cúi đầu chào. Thì ra là lão đạo nhân có duyên với Vương phủ, thỉnh thoảng có ghé qua chơi cờ, thưởng trà cùng Vương

gia. Lúc đầu thấy có người con gái từ Kỳ Lân Cư bước ra lão đạo nhân cũng kinh ngạc, nhưng trò chuyện một lát thấy tiểu nha đầu Vương phi thật sự rất có khí phách, hèn gì có thể nắm trong tay trái tim của Vương gia, cũng đem lòng yêu thích, trò chuyện cũng thật vui vẻ. Nhưng nhìn nàng lão đạo cũng thấy nàng không có sinh khí, bất giác chau mày.

“Vương phi hình như có hắc khí?”

“Lão nhân gia nhìn ra sao, thời gian không còn nhiều.” Nàng nhẹ nhàng bình thản nói.

“Tiểu tử ấy thể nào?”

“Lão đạo nhân, nhân duyên con người thì như thế nào?” Nàng mờ mờ hỏi.

Lão đạo trầm tư một chút rồi mượn lời một vị bằng hữu là vị chủ trì Phật môn nói:

“Duyên là nhân quả, có quả ngọt lành nhưng cũng có quả đắng cay. Con người thông qua duyên nợ mà đến được với nhau, cũng như lương duyên, nhưng cũng có người làm đường lạc lối gắn kết với nhau bởi nghiệt duyên.”

“Nếu gặp gỡ chính là nghiệt duyên thì ta phải làm sao?” Thụy Vi hỏi.

“Tiểu Vương phi biết thế nào là nghiệt duyên? Duyên tới duyên đi đều tự phát, lương duyên hay nghiệt duyên kỳ thật đều giống nhau, ứng một đời nhân, kết một đời quả, sinh tử tuần hoàn, sinh sôi không ngừng, đời này người gieo xuống nhân gì, kiếp sau liền gặp quả đó. Lương duyên nghiệt duyên đều là tương đối, chỉ cần buông bỏ là đạt được lương duyên!” Lão đạo sư chậm rãi nói

“Vương phi và Vương gia dù thế nào cũng có duyên.”

“Có duyên, chỉ sợ là nhân duyên vô đối, hữu duyên nhưng vô phận, nếu biết trước là nghiệt duyên vậy mà vẫn để nảy sinh mầm lương duyên, rốt cuộc vẫn không tránh khỏi thương tâm càng nhiều.”

“Trên thế gian này chuyện gì phát sinh cũng có chữ duyên, cứ thuận theo tự nhiên thì tức khắc sẽ chuyển nguy hóa lành.”

15. Chương 15

Chương 15: Yêu thế nhưng chỉ là vẻ bề ngoài

Trong sảnh đường, những cô gái xinh đẹp khí chất thoát nhìn tao nhã vô song nhưng hình như thân thể của họ lại run rẩy, bất an. Trên ghế cao, người đàn ông lạnh mặt, khắc nghiệt vô cùng, hai bên gia nhân tụ tập không một ai dám ngẩng mặt lên nhìn.

“Vương gia, chẳng hay muốn giáo huấn chúng thần thiếp chuyện gì?” Tâm Nguyệt bình tĩnh hơn những nàng khác, ánh mắt như nước hồ thu lãnh đạm mà mỉa mai.

Kinh Phong nhìn nàng như thấy lại Tâm Nguyệt của ngày đầu tiên gặp gỡ, người con gái trong chốn hồng trần nhưng thanh thoát tao nhã khiến người ta không đành lòng tổn thương, nhưng những việc nàng làm với Thụy Vi vốn dĩ hẳn không thể nào tha thứ được, ánh mắt neho lại lạnh lùng nói:

“Vương phi không biết ta muốn giáo huấn chuyện gì sao?”

Thân thể khẽ run nhẹ một chút, ánh mắt vẫn như cũ không biểu lộ cảm xúc, nàng khẽ cười hỏi lại: “Không phải gia đã tìm thấy câu trả lời trong lòng rồi hay sao?”

Là một câu hỏi mang hai hàm ý, người bên ngoài nghe sẽ nghĩ rằng gia đã tính sẽ trừng trị Vương phi Tâm Nguyệt cùng các phu nhân như thế nào rồi, nhưng kẻ bên trong lại hiểu được vì chuyện xảy ra cho Thụy Vi Vương phi mà gia đã thay đổi, nhận ra cái gì, người nào là quan trọng nhất trong cuộc đời của gia.

Kinh Phong thở dài. “Nàng rất thông minh, nhưng Tâm Nguyệt à, chính bản thân nàng cũng biết là lần này nàng đã đi sai một nước cờ.”

Tâm Nguyệt toàn thân tái mét, đúng nàng đã đi sai một nước cờ đến nỗi hủy cả bàn cờ, hủy luôn cả tương lai của chính mình.

“Ta còn nhớ lần đầu tiên ta gặp gia, ta đang ở Tú Xuân Lâu đánh khúc Nghê Thường – đó cũng là tiếng lòng của ta. Chỉ có gia là đồng cảm, chỉ nghe ta đàn mà không hề đòi hỏi chuyện gì khác, lúc đó trong lòng ta nghĩ rằng gia chính là người đàn ông mà một đời ta trông đợi. Được làm thê thiếp của gia chính là phúc phận của ta, ta không cầu gì hơn. Chính ta vì lòng tham của mình mà phải trả giá.” Ánh mắt ưu thương thống khổ cực kỳ.

Kinh Phong cũng nhớ lại khoảng thời gian đó, nàng cũng đúng là người con gái mà đàn ông ưa thích, mà bản thân hẳn cũng thích nàng, sủng nàng nhưng yêu thì không.

“Tâm Nguyệt, ta rất xem trọng nàng, nhưng nàng làm ta thất vọng, làm ra chuyện hại người, ta không có cách gì tha thứ cho nàng được.”

Tâm Nguyệt lau nước mắt ngẩng đầu nhìn hẳn:

“Vậy gia sẽ xử lý chúng ta như thế nào?”

“Trong vương phủ, ở phía đông còn có khu Hương Lâu biệt viện, các nàng sẽ được an bài ở đó, danh phận ta sẽ thu hồi. Ta cũng không gượng ép các nàng, các nàng không muốn cả đời sống ở Hương Lâu thì có thể rời khỏi Vương phủ, ta không giữ các nàng.”

“Gia, vì có gì mà chối bỏ chúng ta, chúng ta không phải thê thiếp của người hay sao?” Lam Phi cả người run rẩy nước mắt vòng quanh, tức tưởi nói.

“Gia, từ nay chúng ta sẽ không như vậy nữa, cầu người đừng bỏ, đừng làm như vậy” Ngọc phi cũng thống khổ không kém.

Tâm Nguyệt đứng lên, “Đó là quyết định của gia, các người cũng đừng bi lụy, các người luyện tiết chính là địa vị cùng cuộc sống vinh hoa phú quý này, nhưng ta nghĩ nếu rời khỏi, gia cũng không chu cấp tệ cho các người.”

Đúng các nàng chính là vì vinh hoa phú quý, cuộc sống trong an nhàn sung sướng, cũng một chút vì người đàn ông tuyệt mỹ kia mà tham lam nhưng chính các nàng cũng biết tình yêu đó không đủ lớn để có thể hy sinh bản thân vì hắn, nhưng vẫn không cam tâm.

“Tâm Nguyệt tỷ nói gì thế, chúng ta là vì yêu gia nên mới như vậy.”

“Hừ, yêu. Vậy các người có dám vì gia mà chết không?”

Các nàng kinh ngạc nhìn nàng, chết vì gia ư? Toàn thân run rẩy.

“Đủ rồi, ta tự biết các nàng chỉ có hai sự lựa chọn đó mà thôi. Ta không nói nhiều, đó là sự nhân nhượng cuối cùng ta vì Thụy Vi mà cho các nàng. Tổng quản, lo liệu cho các nàng đi, từ nay trong vương phủ chỉ có duy nhất một Vương phi, các người tự mà tuân theo quy củ, nếu không...” ánh mắt quét qua toàn bộ hạ nhân trong phủ, hàm ý cảnh cáo.

Tổng quản cùng hạ nhân quỳ xuống. “Chúng nô tài đã biết”

Hắn đứng lên rồi bước ra ngoài. Các nàng phải trả giá cho lòng tham của bản thân, đó là đánh mất tất cả.

Đạo trưởng đi rồi, nàng ngồi tựa vào cột trầm tư suy nghĩ, tình yêu kết quả ngọt thì là hạnh phúc vẹn toàn, lương duyên định sẵn, nhưng một khi kết quả đắng thì phải làm sao, há đó còn không phải là nghiệt duyên tự chuốt lấy hay sao? Nàng và Vương có lẽ trời định sẵn hữu duyên vô phận, chỉ gặp nhau trong thoáng chốc rồi sẽ phải sinh ly tử biệt, vậy ra là tự chuốc lấy khổ hay sao. Nàng mệt mỏi thiếp đi.

Kinh Phong từ sảnh đường đến cũng nghe thấy lão đạo nói, cũng trầm tư suy nghĩ rất lâu, sau khi lão đạo rời đi mới cất bước thong thả đi vào tiểu đình nhìn thấy nàng. Khóe miệng hẳn nở nụ cười tà, Phật nói có

nhân ắt có quả, hấn và nàng chính là một đoạn nhân duyên, mặc kệ là lương duyên hay nghiệt duyên, mặc kệ cả đời này sẽ ra sao, cả hai sẽ đấu tranh vì nó, không chết không thôi. Hấn nhẹ nhàng hôn vào khuôn mặt của nàng, nhẹ như bướm vờn trên mặt hồ, vừa chạm đã rời đi. Sau đó hấn nói thật mê say, nhưng cũng mang đầy vẻ bá đạo, thì thầm vào tai nàng: “Cả đời này, nàng chỉ có thể là người của ta thôi, Thụy Vi!”

Nàng thức giấc thấy bản thân đang dựa vào vòm ngực đàn ông rắn chắc mạnh mẽ, bao quanh một mùi trầm hương thoang thoảng, là Kinh Phong. Nàng không ngồi dậy, chỉ thưởng thức sự thoải mái.

“Nàng dậy rồi?” Âm thanh dịu dàng sủng nịnh vang lên.

“Vâng,” nàng định ngồi lại nhưng phát hiện eo mình bị chế trụ, lại dịu dàng ngã vào lòng hấn.

“Vương gia nói chuyện gì với các nàng?”

“Ta chỉ thông báo toàn bộ vương phủ từ nay nàng là Vương phi duy nhất ở Vương phủ, mọi người phải tuyệt đối xử xử như đối với ta, ai làm càn theo vương môn xử lý” Kinh Phong cố ý nói như thế, nàng đang mệt không nên suy nghĩ nhiều.

“Vương gia, kỳ thực các nàng cũng không cố ý.”

“Được rồi, đừng nhắc đến họ nữa.”

“Vương gia thực không một chút lưu tâm đến các nàng sao?”

“Một chút cũng không. Từ nay ta chỉ lưu tâm đến một mình nàng”, cúi đầu hôn lên tóc nàng, cử chỉ nhẹ nhàng, dịu dàng.

“Vậy tại sao lại nạp các nàng?” Nàng bướng bỉnh hỏi, giọng điệu có chút khó chịu, đã không yêu sao lại cho người khác hy vọng, đàn ông điều là tham lam như vậy sao?

“Ta là đàn ông, nạp thê thiếp cũng là chuyện bình thường, huống hồ từ trước tới giờ ta không biết yêu là như thế nào, còn bây giờ...” Kinh Phong kéo nàng ngồi trên người, hấn nhìn vào mắt nàng chậm rãi nói, “bây giờ ta biết con tim ta, tất cả điều thuộc về nàng, một mình nàng.”

“Vương gia, thiếp thật không quen nghe những lời như thế này.”

“Nàng nên làm quen từ từ, sau này ngày nào ta cũng nói với nàng như thế.”

Thật đúng là... Nàng mệt mỏi, kỳ thực cũng không muốn lo nghĩ nhiều quá, bám tay vào cổ hấn nói, “ta muốn lên núi ngắm hoa đào.”

“Được, ngày mai ta mang nàng đi.”

“Đi hôm nay được không?”

Người con gái này đang làm nũng hấn, bất quá hấn thật vui vẻ liền gọi người chuẩn bị xe, cùng nàng lên núi ngắm hoa.

Trên núi hoa đào nở rộ rực một sắc hồng rung động lòng người. Nàng nhẹ nhàng dựa vào người hấn, vui vẻ cùng hấn thưởng thức. Bên sườn núi là một căn nhà xinh xắn, đây là nơi thỉnh thoảng hấn lên ngắm hoa, tránh xa thế nhân xô bồ mệt mỏi.

Nàng để hấn ngồi ở ngoài bàn đá giữa rừng hoa đào thơm ngát, tự mình đi vào trong chuẩn bị một ít thức ăn cùng rượu ấm, bày lên phiến đá làm bàn. Rồi nàng nhẹ tay gắp đàn cho hấn uống rượu thưởng hoa, nghe đàn nhìn mỹ nhân.

Khung cảnh như chốn bồng lai, tiếng đàn rung động tận tâm can, người con gái thân váy trắng như tiên nữ giáng trần ngồi đàn hát giữa rừng hoa đào, gió thổi cánh hoa bay phất phơ, làm hấn cả đời không thể quên được

Hai người cùng ngắm hoa, thưởng ngoạn, cùng thả diều, cùng thưởng thức hương vị thiên nhiên. Hấn thực lòng hạnh phúc, tưởng như đó là cảm giác tuyệt vời nhất nhân gian.

16. Chương 16 [end]

Chương 16: Tình yêu rồi sẽ hóa thành hoa

Hôm nay là ngày thứ năm, nàng đang ngồi trong lòng Kinh Phong, ngắm ráng chiều. Mấy ngày nay nàng toàn tâm toàn ý chăm sóc hấn hết lòng, nấu cho hấn thức ăn ngon, đàn hát cho hấn nghe những giai điệu mị lòng người. Mấy ngày này nàng cười nhiều hơn cả quãng đời trước kia của nàng gộp lại, nàng đối với hấn có tâm có tình, hấn đối với nàng có yêu có sủng nhưng bất quá nhân duyên ngắn ngủi, không thể dài lâu.

“Nàng đang suy nghĩ gì vậy?” Giọng nói bên trên nhẹ nhàng hỏi, rồi cúi đầu hôn nhẹ trên tóc nàng.

“Chỉ là nhân sinh ảo mộng, tất cả điều không kéo dài.”

Lời nói nhẹ như hơi thở nhưng Kinh Phong nghe như sấm bên tai, trong tim bỗng chốc có cảm giác đau nhói không thở nổi, hấn khẩn trương nắm hai vai nàng cho nàng đối diện với hấn nhìn vào mắt nàng. “Là thế nào, sao lại nói như vậy?” Sắc mặt của nàng bỗng xanh xao, cả người suy yếu dường như vô lực, dường như chỉ có cơn gió nhẹ nàng cũng bị thổi đi mất. Trong tim dự cảm không lành.

“Kinh Phong”, nàng khẽ gọi rồi giơ tay vuốt mặt hấn, cả hai tay ôm lấy khuôn mặt tuyệt mỹ nhìn thẳng vào mắt hấn. “Mấy ngày này đối với thiếp là tuyệt mỹ, cả đời không thể quên, nhưng sau này mãi không có phúc hưởng nữa.”

Đôi mắt đẹp dài tối đi, hấn gạt tay nàng ra, hai tay nâng khuôn mặt xinh đẹp của nàng nhìn sâu vào mắt nàng, giọng run run nói khẽ, “không cho nói như vậy nữa”, rồi nhẹ nhàng hôn vào đôi môi hồng có chút tái nhợt xinh đẹp của nàng.

“Thụy Vi, ta yêu nàng.”

Nụ hôn dịu dàng chứa đựng dịu dàng sủng nịnh cùng tình yêu khắc cốt ghi tâm, cả rừng hoa bị cơn gió vô tình làm cánh hoa tung bay phấp phới. Hai người chìm trong màu hồng của hoa đào do cơn gió thổi, khung cảnh tuyệt đẹp nhưng làm cho người ta có cảm giác thật thê lương.

Nàng chìm đắm trong tình yêu của hấn, nhưng trong tim lại đau lòng cực hạn.

“Gia, sau này có thể không đau lòng vì thiếp không? Thiếp cả một đời tĩnh lặng, nhu nhược yếu đuối, cũng không ngờ có ngày gặp được chàng, trở thành thê tử của chàng, cũng không nghĩ được chàng yêu thương. Như vậy đối với thiếp ông trời quả có chút thương yêu, chỉ có điều...”

“Không cho nói những chuyện như vậy” Kinh Phong gấp rút ôm nàng trong lòng, nhưng tim hấn lại bỗng nhiên đập như ngựa phi.

Thụy Vi cũng giơ tay ôm cổ hấn. “Chàng để thiếp nói, hôm nay là ngày cuối cùng của thiếp”. Cảm nhận cả người Kinh Phong đông cứng lại. nàng càng ôm hấn chặt hơn. “Thiếp thân thể yếu đuối, sống được đến ngày hôm nay quả là kỳ tích, được chàng thương yêu thiếp không còn gì hối tiếc, chỉ là không muốn chàng đau lòng vì thiếp, cho nên hãy hứa với thiếp đừng đau lòng?”

Thấy thân thể Kinh Phong không nhúc nhích, lại đột nhiên lạnh lẽo, nàng lại vòng cánh tay nhỏ bé của mình ôm hấn chặt hơn, vùi mặt trong ngực hấn, cảm thấy trái tim hấn đập cực mạnh. Tim nàng cũng thực đau, nước mắt phút chốc rơi đầy, nàng khẽ nói. “Phong, thiếp nghĩ rằng con người có thể được sống tự do, được làm những gì mình thích, được yêu thương chia sẻ, được sống là chính con người mình, thì đã được thỏa mãn rồi, không còn mong mỏi gì hơn.”

Kinh Phong vẫn toàn thân chấn động, trơ như đá. Thụy Vi ngược nhìn hấn thấy khuôn mặt tối sầm, nàng nhẹ nhàng hôn lên môi hấn, dựa vào người hấn. Cả rừng hoa đào phút chốc thê lương không thể tả, từng đám hoa rơi đầy trên vai hai người.

“Chàng đừng đau lòng, nếu có kiếp sau thiếp nhất định sẽ lại làm thê tử của chàng, chàng phải hứa với thiếp phải sống thật tốt, có được không?” Thụy Vi lại ngẩng đầu nhìn Kinh Phong, ánh mắt của nàng là ba phần yêu thương, bảy phần cầu khẩn, lệ đã tuôn rơi đầy.

“Có được không?”

“Có được không?”

“Có được không?”

Nàng cứ một mực cất tiếng nói nhỏ.

“Có được không?” Trong tim Kinh Phong cũng đang lặp lại câu hỏi của nàng, “lần trước nàng rời đi là định trốn ta cả đời hay là biết trước tình cảnh này?” Hắn khó khăn cất lời, hai bàn tay nắm chặt.

“Lúc đó thiếp chỉ nghĩ chàng sợ thiếp, không muốn nhìn thấy thiếp nữa cho nên khi biết số mình đã tận, thiếp chỉ muốn đến nhìn mặt mẫu thân sau đó lặng lẽ lìa khỏi cõi đời này, không vướn bận ai cũng không ai vì thiếp mà vướn bận”

“Nàng biết trước vậy mà còn muốn rời khỏi ta, nếu lúc đó ta không tìm được nàng có phải là cả đời cũng không thể tìm được nàng?” Hắn thở gấp, cơn xúc động như ma quỷ ám lấy người hắn, đôi mắt đỏ lên nhưng nộ khí ấy không dám bùng nổ trước mặt nàng.

“Kinh Phong, có đôi khi thiếp nghĩ như vậy cũng tốt, ít ra khi thiếp ra đi chàng sẽ không thống khổ”

“Nàng sai rồi, cho dù chúng ta không có mấy ngày ngắn ngủi vừa qua, ta cũng sẽ thống khổ” hắn nói, đôi mắt đỏ lên, không kìm chế được hôn môi nàng.

“Thụy Vi, ta yêu nàng, nàng vì sự vô tâm của ta mà chịu nhiều ủy khuất, chính ta gây nên sự tình như hiện tại, nàng đi rồi bảo ta phải làm sao đây?” Cả người nàng khảm trong ngực hắn, nhưng cả người hắn lại đang run rẩy.

“Phong, chàng vì thiếp mà sống tiếp, sống tốt cho cả phần của thiếp, được không?”

Nhìn nàng nước mắt vòng quanh, thương tâm của nàng cũng như của hắn, chỉ tiếc ông trời đùa cợt con người, người có tình chưa chắc được ở bên nhau. Hắn thống khổ chậm rãi gạt đầu, nước mắt của hắn cũng nhỏ xuống khuôn mặt nàng.

“Sáng mai hãy chôn thiếp dưới gốc hoa đào, từ nay đừng bao giờ thương tâm mà nhớ tới thiếp, có được không?”

“Không, nàng sẽ mãi mãi ở trong tim của ta, ta sẽ mãi mãi yêu nàng.”

Thụy Vi nhìn Kinh Phong, người đàn ông này chỉ sợ là sẽ như thế.

Tình yêu như một sợi chỉ vàng ràng buộc hai con người vốn xa lạ lại với nhau, để rồi cả đời không thể sống thiếu nhau. Có người được sống cùng nhau, trải qua sinh lão bệnh tử, cũng có người nhân duyên ngắn ngủi chỉ được ở bên nhau trong phút chốc. Nhưng cho dù là sống cùng nhau đến bạc đầu hay chỉ nắm tay nhau rồi mỗi người một ngã thì chỉ cần trong hiện tại, lúc có nhau yêu thương trân trọng nhau, thì cho dù có chia xa cũng sẽ có phần mãn nguyện. Nàng nhẹ nhàng chủ động hôn lên đôi môi đã lạnh giá của hắn...

Cả đêm Kinh Phong ôm thân thể mong manh đang dần lạnh ngắt của nàng bất động, lòng như hóa đá. Cho đến khi ánh sáng ban mai chiếu rọi trên thân thể hai người, người con gái xinh đẹp khuynh thành đang dựa vào người đàn ông, khuôn mặt bình yên nhắm mắt như ngủ, an tĩnh vô cùng. Người đàn ông tưởng mạo phạm bất động, đôi mắt đẹp hai hàng nước mắt lặng lẽ chảy dài, tay ôm chặt người con gái trong lòng như bảo bối quý giá, như tính mạng của bản thân.

Hoa đào theo gió tung bay khắp nơi.

“Tình duyên như nước trôi chảy không ngừng, đã không có duyên thì đừng miễn cưỡng.” Một người một thân áo đen đột nhiên hiện ra lơ lửng trước mặt Kinh Phong.

Ngước mắt nhìn người đàn ông trước mặt hắn, ngũ quan phi phạm ánh mắt lạnh lùng sắc bén tỏa ra hàn khí mạnh mẽ, hắn lơ lửng trước mặt, ánh mắt hắn nhìn Kinh Phong tựa như bất mẫn tựa như khinh thường, chuyển qua Thụy Vi ánh mắt trở nên dịu dàng lại có chút thương tiếc.

“Đưa nàng cho ta, người lúc có không biết trân trọng, bây giờ thì đừng làm ra dáng vẻ thương tâm này”, tiếng nói tuyệt đối lạnh lùng.

“Người là ai?”

“Người dẫn đường cho người chết.”

Kinh Phong nhìn xuống người con gái trong lòng, nàng như ngủ say, rung động lòng người, bất giác nước mắt lại lăn dài.

“Nên buông tay”, người đàn ông khẽ nói rồi từ từ cúi xuống nâng Thụy Vi lên.

“Người sẽ đưa nàng đi đâu?”

“Nàng ta đã chết, tất nhiên là sẽ đưa về Ma quốc.”

“Tại sao ta lại thấy người, chẳng lẽ ta cũng sắp chết?”

“Người có sợ chết không?”

Nhìn thê tử đang trong tay người đàn ông, Kinh Phong có chút khó hiểu “vậy ta sẽ được đi cùng nàng?”

“Dĩ nhiên sẽ không, vì người chưa chết, vì ta hiện thân cho người thấy, đơn giản vì bảo người buông tay để ta mang nàng đi.” Cũng là vì lời hứa với Cẩm Nương nên hắn mới tự mình bảo vệ cho nàng.

“Nàng sẽ như thế nào? Và nếu ta chết theo nàng thì sao?”

“Người chưa tới lúc chết đâu, nhân sinh vô thường, nhiều khi cái chết cũng không hẳn là kết thúc, vả lại,” người đàn ông nhìn Kinh Phong chăm chú, đã có chút cảm thông “Người cố mà sống cho tốt, người và nàng nếu có duyên thì nhất định sẽ gặp lại.”

Ánh nắng đã chiếu rọi vạn vật thật rực rỡ, chỉ còn lại thân ảnh một người đàn ông thân mặc trường bào, cô đơn đứng lặng giữa rừng hoa đào nở, nhìn khung cảnh trước mắt, trong tim chỉ có hình bóng thê tử, chỉ ngửi thấy mùi hương hoa sen của nàng, chỉ nghe thấy tiếng nói của nàng, tiếng đàn của nàng cùng tiếng hát trong trẻo của nàng. Trong tim cũng chỉ có bi thương đau đớn.

Từ đó mỗi dịp hoa đào nở rộ, thân ảnh kia vẫn cứ kiên trì cô độc như tượng đá đứng ngắm hoa, để mặc cho gió thổi những cánh hoa rơi đầy trên y phục, trên môi cây sáo xanh như ngọc khẽ cất lên tiếng lòng thê lương nhưng nhớ, lệ quang rơi đầy khóe mắt.

Ta ở phương xa, trông ngóng đến bàng hoàng, trời đất mênh mông, nhìn cảnh lòng đau như cắt

Ta ở phương xa, nỗi tương tư càng thêm khắc khoải, lệ tuôn ướt đầm manh áo trắng

Ta ở phương xa, nhìn hoa rơi, cõi lòng tan nát, sống có gì vui, chết cũng không thanh thản

Ta ở phương xa, đau lòng tựa cửa, đợi chờ người đến tím ruột bầm gan

Người ở phương xa có hay không nhớ hoa đào tung bay phấp phới...

Hắn còn sống thực chất chỉ là vin vào tia hi vọng mong manh mà người đàn ông khi xưa đã nói.

“Có duyên sẽ gặp lại”

“Có duyên sẽ gặp lại”

Nhân duyên tồn tại là do tình yêu tuần hoàn, con người sinh rồi tử, tử rồi lại sinh, có khi nhớ có khi quên, nhưng tình yêu thì mãi mãi tồn tại. Người có lòng khi nhắm mắt thì chẳng lưu luyến bụi trần thế gian, vinh hoa phú quý, chỉ mong mỗi nhân duyên rồi sẽ tuần hoàn tồn tại mãi mãi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-phi-thuy-vi>